

Wat leert de HEILIGE SCHRIFT

omtrent de

Wederkomst onzes Heeren

Zijne Parusia, Epiphania en Apokalypse?

„Hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen [geloovigen]: waakt!” (Mark. 13 : 37).

Hoe dit waken ook moet worden verstaan en wat ook de zaak zijn moge, die men te verwachten heeft, zoo is één ding zeker en buiten allen twijfel, dat de vermaning eene gebeurtenis te verwachten, waarvan de bepaalde tijd niet is aangegeven, de veronderstelling in zich sluit, dat de waakzamen het zullen weten, wanneer de gebeurtenis heeft plaats, gegrepen. De gedachte is deze: „Juist omdat gij het niet weet, moet gij waken, opdat gij het te rechter tijd wel moogt weten.” Hierin ligt duidelijk opgesloten, dat zij, die niet waken, de gebeurtenissen niet kunnen weten, die te bestemder tijd aan de waakzamen, op den tijd harer vervulling zullen worden bekend gemaakt en ook door deze waakzamen en door dezen alleen zullen worden onderkend.

Deze alzo en logische uitgang der vermaning onzes Heeren wordt ten volle gestaafd door de Apostelen. De Apostel Paulus zegt: „Want gij weet zeer wel, dat de Dag des Heeren alzo zal komen, gelijk een dief in den nacht. Want wanneer zij (de niet-waakzamen en de ongelooovige wereld) zullen zeggen: Het is vrede, en geen gevaar, dan zal een haastig verderf hun overkomen, gelijk de harensood eene bevruchte vrouw en zij zullen het geenszins ontvlieden. Maar gij, broeders! zijt niet in duisternis, dat u die Dag als een dief zou bevangen (want als kinderen des lichts zult gij waakzaam zijn en door den Heer verlicht en geleerd worden.)” (1 Thess. 5 : 2-4.) De Apostel Petrus geeft ons het middel aan, waardoor ons de Heere wil onderwijzen en ons wil inlichten, waar wij ons tegenwoordig bevinden, op het pad des rechtvaardigen, hetwelk hoe langer hoe helderder wordt tot op den vollen Dag. Hij toont aan, dat dit niet geschieden zal door wonderbaarlijke openbaringen of door dromen, maar door het Woord der getuigenis — den Bijbel. Hij zegt: „Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is; en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in eene duistere plaats, totdat de Dag aanlichte, en de Morgenster opga in uwe harten.” (2 Petr. 1 : 19.)

Het vereenigde getuigenis dezer Schriftuurplaatsen leert ons, dat, ofschoon het voor Gods volk noch nuttig, noch mogelijk was van te voren iets bepaalds te weten met betrekking tot den juisten tijd der Tweede Tegenwoordigheid des Heeren en de oprichting van Zijn Koninkrijk, de geloovigen en waakzamen nochtans, wanneer de rechte tijd gekomen is, zullen worden ingelicht en niet met de wereld in duisternis gelaten. Te vergeefs werpt men ons tegen, dat dit in strijd is met de uitspraak onzes Heeren: „Och van dien Dag en die ure weet niemand, noch de engelen in den hemel, dan Mijn Vader alleen.” (Matth. 24 : 36.) Die deze plaats aanhalen om zichzelf en anderen daardoor te bewijzen, dat volstrekt niemand ooit iets weten kan, betreffende den tijd der Tweede Komst, beweren te veel en werpen juist daardoor hun eigen argument omver. Want indien deze tekst zou moeten uitdrukken, dat geen enkel mensch ooit den tijd en het uur zal weten,

zoo moet dit dan ook beteekenen, dat geen engel het ooit zal weten, noch ook de Zoon Zelf. Dit zou klaarblijkelijk een onverstandige uitlegging dezer Schriftuurplaats zijn. Wel heeft de Zoon Gods niet den tijd geweten, toen Hij deze uitspraak deed, noch ook eenige engel of enig mensch; maar beslist moest de Zoon den tijd en het uur van Zijn eigen Wederkomst een korten tijd van te voren weten en evenzoo de engelen. En de echte kinderen Gods moeten, zooals wij gezien hebben, waken, opdat zij het te zijner tijd „weten” en niet met de wereld in duisternis en onwetendheid verkeeren. Het loon hunner waakzaamheid is hun verzekerd. „En geen van de goddeloozen zullen het verstaan, maar de verstandigen (door God onderwezen) zullen het verstaan.” (Dan. 12 : 10.)

Wat hebben wij te verwachten?

Dit is een gewichtige vraag. Vele kinderen Gods hebben aan de leer van de Wederkomst onzes dierbaren Verlossers zich gestooten, tengevolge van de wonderlijk overdreven, onverstandige, onlogische en onbijbelsche beschouwing omtrent dit onderwerp, gelijk het gepredikt wordt door sommigen (als Adventisten bekend), die beweren de verschijning des Heeren lief te hebben. Zulk een aanstoot moest men echter niet nemen. Men moest geene der heerlijkste, voortreffelijkste leeringen der Heilige Schrift verwerpen, eenvoudig, omdat sommige onzer medechristenen in deze zaak zeer dwalen, en er dientengevolge in menig opzicht een zekere wereldwijze verachting bestaat, voor alles, wat met dit onderwerp samenhangt.

Dezen heerlijken edelsteen onder de Bijbelsche leeringen moest men integendeel de eerste plaats onder de kostbare juweelen der goddelijke Waarheid geven, opdat hij zijn pracht, glans en glorieschijn uitstrale over alle verwante en daarmee samenhangende beloften en zegeningen. Men moest hem niet daar laten liggen, waar zijne pracht en schoonheid bedekt is, maar hem te voorschijn halen en in het rechte licht stellen, opdat zijne pracht schittere ter eere Gods en tot regen van allen, die in oprechtheid en waarheid Gods kinderen zijn.

Wij behoeven ons niet te verontschuldigen over de belangstelling, die wij koesteren voor dat grootsche onderwerp, waarin alle getuigenis der heilige profeten omtrent de goddelijke genade, als in een brandpunt te zamen komt. Veeleer moesten zij zulks doen, die het wel weten, dat de Wederkomst des Heeren en de opstanding uit de dooden, naast de kardinale leer der verzoening onzer zonden, de gewichtigste plaats in de Heilige Schrift innemen en deze niettemin veronachtzamen door een strijden en twisten over ondergeschikte leerstellingen.

Ons waken betreft immers de Wederkomst van Hem, die ons verlost heeft en gezegd: „Wanneer Ik heen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen.” (Joh. 14 : 3.) Dit waken

moet bijzonder met de gedachte zijn, dat onze Heere Jezus bij Zijn tweede Komst verschijnt in de majesteit en heerlijkheid des Vaders, als Koning der Koningen, en Heer der Heeren. Dit waken en wachten sluit niet slechts de gedachte in zich, aan de tweede Tegenwoordigheid van onzen Heer als Koning, maar bovendien het **verwachten** van de beloofde wonderbare resultaten dier komst. Want de komst des Konings beteekent tegelijkertijd het komen van het Koninkrijk, om hetwelk Hij ons leerde bidden: „Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op aarde.” (Luc. 11 : 2.) Het komen van onzen Meester en Koning en de oprichting van Zijn glorierijk Koninkrijk beteekent de vervulling van de langverwachte belofte, die aan het zaad van Abraham was gegeven; de belofte, die Israël naar het vleesch niet waardig werd bevonden te beervan; de belofte, krachtens welke God gedurende het Evangelische tijdperk de leden der Bruid van Christus heeft uitgevoren, opdat zij met Hem, als Zijne mede-erfgenamen, zouden zijn in de uitvoering van al Zijne heilzame regelingen; de belofte, die zeker is, die echter nog in geen enkelen zin des woords hare vervulling heeft gezien; de belofte, welke luidt: „In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.” (Gen. 22 : 3; 22 : 18.) In het waken ligt hoop en verwachting opgesloten. Wij verwachten, hetgeen Paulus noemt: „de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker, Jezus Christus”, (1 Titus 2 : 13) die Zijn gemeente zal veranderen naar Zijn geestelijk evenbeeld, opdat wij („veranderd”) Hem gelijk mogen zijn en Hem zien, gelijk Hij is. (1 Cor. 15 : 52; 1 Joh. 3 : 2.) Wij zullen deel hebben aan Zijne groote heerlijkheid en met Hem vereenigd zijn in het groote werk der wederherstelling en zegening der wereld gedurende het duizendjarige Rijk. Deze tijd van wachten is echter een tijd van benauwdheid geweest, niet alleen voor de wereld, die nog ligt onder het juk der zonde en de verblindende invloeden van Satan, maar ook voor de verwachte, hopende, wakende Kerk, van welke Paulus schrijft: „Ook wijzelven, die de eerstelingen des geestes hebben, wij ook zelven, zuchten in onselven verwachtinge de aanneming tot kinderen namelijk der verlossing (de bevrijding van den dood) onzes lichaams (des Lichaams van Christus, waarvan wij afgedesliefde leden zijn). (Rom. 8 : 23.)

Hoe moeten wij waken?

Ons waken bestaat niet daarin, dat wij de sterren beschouwen en naar den hemel omhoog staren, want wie des Heeren Woord eenigszins onderzoekt, zal spoedig leeren dat: „de Dag des Heeren alsoo zal komen, gelijk een dief in den nacht” en dat zijn aanbreken niet met het natuurlijk oog kan worden waargenomen. Indien Gods kinderen met hun natuurlijke oogen iets aan den hemel konden ontwaren, zoo zou toch de wereld hetzelfde kunnen waarnemen. Indien de Wederkomst onzes Heeren eene zichtbare, uiterlijke openbaring zijn moet, zou dan niet de wereld het even spoedig erkennen, als de heiligen, de waakzamen? Dan ware het niet juist te zeggen, dat de Dag des Heeren over de wereld zal komen, als een dief, geheel onverwachts, terwijl de Gemeente er van weet, en niet in duisternis gelaten wordt.

Wij moeten op de teekenen der tijden letten in het licht van Gods Woord, onze lamp, zooals de Apostel verklaart: „Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is; en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in eene duistere plaats, totdat de Dag aanlichte en de Morgenster opga in uwe harten.” (2 Petr. 1 : 19.) Het Evangelische tijdperk (van de eerste tot de tweede Komst van Christus), is een tijd van nacht geweest en des Heeren volk heeft op den morgen van het Millennium (Duizendjarige Rijk) gewacht, vertrouwend op de belofte: „God zal haar (de Gemeente) helpen bij het aanbreken van den dageraad.” (Ps. 46 : 5.) Het Woord Gods door de profeten is gedurende het geheele Evangelische tijdperk een licht op het pad der Kerk geweest, gelijk de Heere door den profeet David zegt: „Uw Woord is een lamp voor mijn voet, en een licht op mijn pad.” De Waarheidslamp der Openbaring heeft alle geloovige, waakzame pelgrims geleid op hun reis naar de hemelsche Stad — het hemelsche Koninkrijk O, welk een troost is ons dat Woord geweest, welk een woestijn ware

onze pelgrimschap zonder hetzelfde. Degenen, die de mijlpalen hebben opgemerkt, waarop de Heere door Jesaja, Jeremia, Daniël en alle heilige profeten heeft heengewezen, zullen inzien, dat wij nu een grooteren afstand van onze reis hebben afgelegd, dan de Gemeente in 't begin verwachtte te moeten loopen: „Zij bemerkten echter ook aan die mijlpalen, dat het einde der reis zeer nabij is en wij tot den tijd genaderd zijn van de groote zegeningen, waarop het volk Gods met reikhalzend verlangen, zoolang heeft gewacht. Zoo hebben bijv. de waakzamen uit de profetie van Daniël gezien, dat „de tijd van het einde” eene periode van meer dan honderd jaar is en dat in dezen „tijd van het einde” het reizen zeer zou toenemen — een heen en weerloopen door de wereld — en dat desgelijks de algemeene ontwikkeling en de wetenschap zou vermenigvuldigd worden”; gelijk geschreven staat: „Velen zullen heen en weer loopen en de wetenschap zal zich vermenigvuldigen.” (Dan. 12 : 4 volgens den grondtekst, als ook de Engelsche vertaling.)

De waakzamen, die naastig onderzoeken, waar wij ons (met het oog op den tijd) bevinden, en die de door God beloofde voortreffelijke dingen verwachten, kunnen niet onverschillig voorbijgaan aan de vervulling van woorspellingen, die overal dagelijks kunnen worden waargenomen. Alle menschen zien deze dingen, echter niet allen op dezelfde wijze; de geloovigen, de waakzamen erkennen ze niet slechts als feiten, maar ook als vervullingen der profetie; als bewijzen, dat wij ons reeds bevinden in den tijd, die in de H. Schrift „de tijd van het einde” genoemd wordt. Verder onderzoek en gebruik van profetische berekeningen zeggen den waakzamen, dat wij sinds het jaar 1799 in den „tijd van het einde” zijn en dat dit tijdperk ook „de Dag Zijner (Jehova's) heerkraft of voorbereiding” wordt genoemd. (Ps. 110 : 3.) Overal rondom zich, zien zij de voorbereiding van Jehova voor het Koninkrijk van Zijnen geliefden Zoon, zij zien, hoe het voorhangsel van onwetendheid ten deele verwijderd, en het licht binnen gelaten wordt. Ook erkennen zij, dat God de hedendaagsche menschheid gebruikt om langs een natuurlijke weg de inrichtingen en gemakken te verkrijgen, die aan het einde zulk een zegen voor de wereld moeten worden, wanneer de Zon der Gerechtigheid opgaat met heeling in hare vleugelen en de Duizendjaar-dag begonnen is met al zijn veelvuldige zegeningen, genadebewijzen en gelegenheden — door Petrus geteekend als „de tijden der wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten van alle eeuw”. (Hand. 3 : 21.)

Dus ernstig, begeerig en met belangstelling wakend, omdat zij weten omtrent de goede dingen, die God voor hen heeft weggelegd, (1 Cor. 2 : 10—13), bemerkten de waakzamen, dat Daniël's profetie aanwijst, dat, zooals, het heen en weer reizen vermeerdering van kennis brengt, zook ook de vermeerdering van kennis eene toenemende ontevredenheid over de menschen in 't algemeen zal brengen; en het gevolg zal zijn, zooals profetisch vastgesteld is, dat „er zal zijn een tijd van groote benauwdheid, zooals er niet geweest is, sinds een volk bestond”. (Dan. 12 : 1.) De waakzamen trachten te erkennen, of deze dingen reeds vervuld zijn en zij zien om zich heen veel meer ontevredenheid en misnoegdheid dan in tijden, toen de wereld minder gemakken en minder zegeningen genoot. Deze zegeningen Gods (de voorbereidingen voor het Duizendjarige tijdperk) verwekken in onbekeerde harten, in plaats van liefde en dankbaarheid jegens God, en grootmoedigheid jegens den naaste, slechts eerzucht, zelfzucht, nijd, haat, strijd en andere werken des vleesches en des Duivels. Ja, de waakzamen zien duidelijk het groote hoogtepunt der menschelijke benauwdheid nader komen, waarin, zooals de Schrift uitdrukkelijk verklaart, alle menschelijke inrichtingen zullen ten onder gaan in een chaos van verwarring — in anarchie. De waakzamen echter zullen God en Zijne voorzienigheid niet uit het oog verliezen. Zij zien, dat de ophanden zijnde sociale en kerkelijke ineenstorting het natuurlijk gevolg van zelfzucht zal zijn, zij weten echter, dat God aan het roer zit en alles zoo besturen kan, dat des menschen toorn Hem prijs, terwijl Hij het overblijfsel van 's menschen toorn, (dat Hem niet prijzen wil) terughouden zal. (Ps. 76 : 11 naar den grondtekst.)

De waakzamen zien niet slechts naar de uiterlijke teekenen, zooals men ze in de wereld ziet; zij onderzoeken ook op 't nauwkeurigst en bij herhaling hun „reidsgids”,

de profetische schets der Wereldgeschiedenis, hun in den Bijbel door hun Koning Zelf gegeven. En omdat zij op de profetische kaart den tijd der benaauwdheid aangeteekend vinden, zoo weten zij, dat dezelve beslist zal komen. Zij zijn dus meer dan de anderen in staat gesteld de „teekenen der tijden“ te onderscheiden, en zijn niet in duisternis betreffende de „dingen, die komen zullen“. Juist met het oog op deze feiten beloofde de Heere aan de waakzamen, dat de Heilige Geest hen in alle waarheid zou leiden — in elke verdere en diepere kennis derzelve, zoodra de daartoe bestemde tijd dit vereischt. Wat toekomstig is, zal Hij hun toonen, alvorens deze dingen plaats grijpen, en eer de wereldlingen het weten. (Joh. 16 : 13.) Reeds genoemde „reisgids“, waarop de ineens storting van alle aardse, politieke, sociale en kerkelijke inrichtingen geteekend is, toont ook aan, dat zij in het plan Gods juist samenvalt met het tijdstip, waarop de Heer de godsdienstige, zoowel als de maatschappelijke macht zal geven in handen der uitverkoren Kerk (die alsdan een verheerlijkt Priesterschap zal zijn, Priesters op hunne tronen, wier verhooging zal strekken ter eere Gods en tot zegen der menscheid.) Hij zal ook letten op al hetgeen Zijn getrouwe Apostelen en Profeten dienaangaande hebben verkondigd. De waakzamen herinneren zich ook, dat de Koning hun een schets van de geschiedenis der Evangelische Eeuw gaf en dat Hij hen te gelijkertijd vermaande te waken, te wachten namelijk op de dingen, daarin aangegeven en er naar uit te zien. De waakzamen zijn degenen, die in goede verstandhouding met den Koning Zijne beloften waardeeren en daarom Zijn Woord niet in den wind slaan. En als zij er op letten, bemerken zij, dat juist in verband met deze zelfde profetie Hij hen vermaant te waken, en zien daaruit duidelijk, dat de Dag des Heeren aan het einde van het Evangelische tijdperk begint — in alle stilte, zonder gedruisch, ongenood — „gelijk een dief in den nacht“, onopgemerkt voor de wereld, alleen zichtbaar voor de wachters van uit hun wachttorenen.

**Parusia beteekent noch Epiphania
noch Apokalypse.**

Wie niet onoplettend, zorgeloos en onverschillig daarenen gaat, maar een getrouw en ijverig dienaar van den Koning is geweest, heeft als wachter ook het kleinste onderwerp naarstig onderzocht, dat ooit door den mond des Verlossers werd uitgesproken. Die immers sprak, gelijk nooit een mensch gesproken heeft. Zorgvuldig onderscheidende, zal hij bemerkt hebben, dat de H. Schrift drie woorden van verschillende beteekenis bezigt met betrekking tot de Tweede Komst onzes Heeren, n.l. Parusia, Epiphania en Apokalypse. Het woord Parusia is op den vroegsten tijd van Zijn komen toegepast, terwijl het woord Apokalypse op een later tijdstip van datzelfde Komen betrekking heeft. Niet, dat Apokalypse en Epiphania nog op een andere of derde komst wijzen, zij hebben slechts betrekking op een lateren, bijzonderen trek van deze Tweede Komst. Het is waar, dat de onderscheiden beteekenis dezer drie Grieksche woorden door de vertaling ten deele is verloren gegaan, wellicht voor een bijzonder doel. Klaarblijkelijk was het de bedoeling des Heeren, om de wereld en de goddeloosen omtrent Zijn genadig plan tot op den bestemden tijd in onwetendheid te laten; ook zouden de waakzamen de bijzonderheden slechts verstaan „te Zijner tijd“, — korten tijd voor de vervulling. Maar thans zijn wij in den „tijd van het einde“ of „de Dag Zijner voorbereiding“, in den tijd, waarvan voorspeld werd, dat alsdan de verstandigen (niet de wereldwijzen, maar de ootmoedige wachters, die wijs genoeg zijn, om op het Woord des Heeren te letten) het zullen verstaan. (Dan. 12 : 10.) En omdat niet velen van de wachters Grieksch verstaan, heeft God door onschatbare hulpmiddelen, zooals concordanties en soortgelijke inlichtingsboeken voorzorgsmaatregelen getroffen, zoodat ook de meest bescheidenen der Zijnen een helder begrip ter onderscheiding kunnen hebben, omtrent de beteekenis van verschillende trekken uit Zijn Woord, die door onvolkomen vertaling tot heden toe verborgen gebleven waren. Op deze waarheid heeft God Zelf de Zijnen door de „Schriftstudies“, „Traktaten“ en „De Zions-Wachttorenen“ opmerkzaam gemaakt. Door deze hulpmiddelen voor ernstige Bijbelonderzoekers werden langzamerhand de waakzamen in de geheele wereld bereikt en

dezen leeren inzien, dat het woord „Parusia“, hetwelk de Staten-vertaling met „komst“ weergeeft, heel wat anders bedoelt — dat het niet „komen“, „op den weg zijn“, „naderen“, maar integendeel „tegenwoordigheid“, „aanwezigheid“ van iemand, die reeds aangekomen is, beteekent. De wachters bemerken ook, dat de H. Schrift met betrekking tot de aanwezigheid (Parusia) des Heeren verschillende dingen uitspreekt, die duidelijk te verstaan geven, dat Hij tegenwoordig is om Zijn werk — Zijn groot werk (de oprichting van Zijn Koninkrijk en het slaan der Heidenen met het zwaard Zijnsmonds) (Openb. 19 : 15) ten uitvoer te brengen, terwijl de wereld er niets van bemerkt — „gelijk een dief in den nacht“. De opmerkelijke onderzoekers ontwaren ook, dat de H. Schrift duidelijk aantoonde, dat de Heere, nadat Hij zekere dingen gedurende Zijne Tegenwoordigheid (Parusia), der wereld onbewust, zal verricht hebben, Hij later Zijne Tegenwoordigheid openbaren zal door een openbaring, die de geheele wereld zal erkennen. Die uiterlijke openbaring noemt men Zijne „Epiphania“, wat zooveel beteekent als „schitteren“ of „heldere glans“ (schijnsel of verschijning).

De wachters houden dus twee verschillende gedachten vast met betrekking tot de Wederkomst des Heeren, ten eerste, dat Hij als een Geestwezen inderdaad tegenwoordig, echter onzichtbaar zal zijn, gelijk geschreven staat: „De Engel des Heeren legerd zich rondom degenen, die Hem vreezen en rukt hen uit.“ Zijn ze niet allen godienstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid zullen beërven? (Ps. 34 : 8; Hebr. 1 : 14.) Onze Heer is thans een heerlijk Geestwezen van Goddelijke natuur en daarom is Zijne Aanwezigheid (Zijn Parusia) voor het menschelijk oog onzichtbaar. Vandaar is het zoo noodzakelijk voor de geloovigen des Heeren, dat zij waken, omdat zij, evenmin als de wereld, een geestwezen met hunne natuurlijke oogen kunnen zien. Te Zijner tijd zullen de waakzamen de Tegenwoordigheid (Parusia) huns Heeren met de oogen des geloofs erkennen. Het waakzame geloofs oog zal te rechter tijd „het teeken van den Zoon des Menschen“, het teekenen van de Tegenwoordigheid des Konings, waarnemen.

Gedurende de periode Zijner Parusia (Tegenwoordigheid) die aan Zijne Epiphania (verschijning) voorafgaat, zal een zeker werk worden verricht, dat zoowel der wereld, alsook de naamkerk onbekend zal zijn; en slechts door de waakzamen onderkend wordt. Van hoeveel gewicht zijn derhalve voor ons de vermanende woorden onzes Heeren om wakende en biddende te zijn. En terloops zij het gezegd, sluit het waken, zoowel een naarstig onderzoeken en bewaken onzer harten in, alsook het ter harte nemen en gadeslaan van de woorden onzes Heeren en de teekenen der tijden, wanneer wij in het licht, de leiding en onderwijzing van den grooten Leeraar willen blijven. „Zoo iemand den geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.“ (Rom. 8 : 9) en wie den geest van Christus verliest, houdt daarmee op, één der Zijnen te zijn. Daarom hebben allen van noode te „waken“, opdat wij, krachtens de vermaning der H. Schrift, „ons zelve onbesmet bewaren van de wereld“ en „in de liefde Gods blijven“, terwijl wij hulp zoeken en vinden bij onzen Heere, Jezus Christus, „Die machtig is ons voor struikelen te bewaren en onstraffelijk te stellen voor Zijne heerlijkheid in vreugde“. (Jud. 20—21, 24.) Want wie den geest van Christus heeft, kan een „wachter“ zijn en als zoodanig de met het groote heil verbonden heerlijke dingen erkennen, welke ons zullen gebracht worden bij de openbaring van onzen Heer en Heiland, Jezus Christus. Wie echter den geest van Christus verliest, houdt noodzakelijkerwijze op een „wachter“ te zijn en zal als de wereld, waartoe hij alsdan behoort, in duisternis verkeeren aangaande de dingen van den Dag des Heeren.

Als het licht, waarin ons geloofs oog de Parusia erkennen kan, hebben wij „het profetische Woord“, dat zeer vast is; en wij doen wel daarop acht te geven“. (2 Petr. 1 : 19). Het heeft gedurende den geheelen nacht op het pad der wachters geschinen; (1) echter treffen zijne verschillende profetische stralen in een brandpunt te zamen en toonen duidelijk aan, dat wij reeds „in de dagen van den Zoon des Menschen“ leven, terwijl, gelijk Hij voorspeldde, de wereld in de grootste onwetendheid betreffende Zijn Tegenwoordigheid, Zijn oogstwerk en het beginnen van den Dag des Heeren zou verkeeren. (Matth. 24 : 31—51.) Zij gaat voort te eten, te drinken, te huwen en ten huwelijk

Dat

te geven, te planten en te bouwen. Het is een dwaling aan te nemen, dat onze Heere door de gegeven verklaring over deze gebeurtenissen gedurende Zijne Tegenwoordigheid, zou hebben willen te kennen geven, dat het voor de wereld zondig is te eten, te drinken, te trouwen, te bouwen en te planten. Dit zijn immers geene onbetamelijke dingen. Onze Heere wilde slechts aantonen, dat „in den Dag van den Zoon des Menschen” de wereld in de grootste onwetendheid zal zijn aangaande Zijne Tegenwoordigheid en omtrent den „tijd der groote benauwdheid” (Dan. 12) of den „Dag der Wrake”, (Matth. 10 : 15; Mark. 6 : 11), alsook wat de oprichting van Zijn Koninkrijk voor de koninkrijken dezer wereld te beteekenen heeft, — dat Hij ze verpletteren zal als pottenbakkersvaten. De onwetendheid omtrent de nu reeds begonnen benauwdheid komt wel overeen met die van Noach's dagen. „Gelijk het geschied is in de dagen van Noach, alzoo zal het ook zijn in de dagen van den Zoon des Menschen.” (Luc. 17 : 26—36.)

Gelijk „de dagen van Noach” niet dagen vóór Noach's tijd waren, alzoo zijn ook de „dagen van den Zoon des Menschen” niet dagen vóór de Tegenwoordigheid van den Zoon des Menschen. De dagen van den Zoon des Menschen zijn de dagen Zijner Parusia of Aanwezigheid, waarin Hij voor de wereld onzichtbaar en onbekend is, terwijl de waakzamen Zijne Tegenwoordigheid met het oog des geloofs zien en erkennen. „Want gelijk zij waren in de dagen vóór den zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk gevende, tot op den dag, in welken Noach in de arke ging en bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam.... alzoo zal ook zijn de Parusia (Tegenwoordigheid) van den Zoon des Menschen.” De wereld zal in hare gewone aangelegenheden voortgaan en niets weten van des Heeren aanwezigheid. (Matth. 24 : 38, 39.)

Maar waartoe zou onze Heer aldus tegenwoordig zijn? Wat zal Zijn werk zijn, gedurende den tijd Zijner aanwezigheid, die voorafgaat aan Zijn Epiphania of openbaring aan de wereld?

Zijn werk is aan de wachters in verschillende gelijkenissen duidelijk gemaakt, opdat de waakzamen niet in duisternis zouden zijn.

De Gelijkenis van het onkruid onder de tarwe, (Matth. 13)

toont de periode Zijner Parusia (Tegenwoordigheid), die aan Zijne Epiphania (verschijning) voorafgaat en stelt des Heeren Tegenwoordigheid voor als een „oogsttijd” dezer Evangelische-eeuw. De Zoon des Menschen zaaidte het goede zaad en Zijne dienstknechten waren Zijne navolgers in dezen arbeid op den akker gedurende dit geheele tijdperk. Ten slotte, wanneer al de tarwe rijp is, komt het einde dezer eeuw, waarin geoogst wordt. De gelijkenis toont de scheiding gedurende den „oogst” van twee klassen in de naamkerk. Men houde wel in het oog, dat de tarweakker niet de geheele wereld is, maar slechts het zich christelijk noemende gedeelte ervan — de Christenheid. Een groot gedeelte van het veld is nog niet bezaaid. De gelijkenis heeft slechts betrekking op het tarweveld en hoofdzakelijk op de tarwe. Van het onkruid (onechte christenen) is slechts terloops sprake. Het onkruid verstuikt de tarwe; maar niettemin zal de Meester een voldoende grooten oogst hebben — „want al Zijn raadslagen zijn waarheid en vastigheid”. (Jes. 25 : 1.)

De scheiding des onkruids van de tarwe en het vergaderen der tarwe in de hemelsche toestanden gaan vooraf aan het zuiveren van den tarweakker van zijn symbolisch onkruid door symbolisch (zinnebeeldig) „vuur”; en het geheele oogstwerk moet plaats grijpen gedurende de Parusia (Tegenwoordigheid) des Heeren, vóór Zijn Epiphania (verschijning). Hij is de Hoofdmaater en alle ondermaaters zullen onder Zijn aanwijzing en opzicht arbeiden; en elke graankorrel der symbolische tarwe zal door de opstanding en „verandering” in de glorievolle symbolische „schuur” worden vergaderd.

De waarheid zal het middel ter afscheiding zijn en niet vóórdat die scheiding geheel en al voleindigd en alle tarwe in de heerlijkheid der hemelsche natuur zal zijn vergaderd,

zal het „vuur” — de door den Heere en de profeten genoemde tijd van „grote benauwdheid” — branden en al het zinnebeeldige „onkruid” verteren, zoodat daarna niemand zich nog als Christen zal doen gelden, die in werkelijkheid der wereld toebehoort en haar geest bezit.

De gelijkenissen van de ponden en de talenten,

(Luc. 19 en Matth. 25)

hebben betrekking op deze zelfde tijdperiode. In beide stelt de Heer zich voor als een groot Huishouder en Troon-erfgenaam, die buitenslands reisde om met koninklijke macht te worden bekleed, ten einde na Zijne terugkomst deze macht uit te oefenen. Bij Zijn heengaan overhandigde Hij aan Zijne dienstknechten verscheidene genadegaven en voorrechten — aan elk naar zijn bijzondere bekwaamheid en zeide tot hen: „Doet handeling, totdat Ik come.” Met de terugkomst van den Edelman dezer gelijkenissen is ontegenzeggelijk het tweede Komen onzes Heeren en Meesters bedoeld. Vestigen wij nu onze aandacht op het eerste werk, dat volgens deze gelijkenissen na Zijn Wederkomst als Koning zal plaats vinden. In de allereerste plaats handelt Hij niet met „Zijne weerspannige vijanden, die niet hebben gewild, dat Hij over hen Koning zou zijn”, maar Hij laat eerst „Zijne dienstknechten” tot zich „roepen” om met hen af te rekenen. Sommigen worden vanwege hun ontrouw uit den dienst ontslagen en anderen tot deelname aan Zijne vreugde in het Koninkrijk opgenomen en tot koningen verheven en aangesteld.

Dit afrekenen met Zijne dienstknechten met de Kerk, na Zijne Wederkomst beteekent in de eerste plaats eene afrekening en is van gelijke beteekenis als het afscheiden der tarwe van het onkruid in de andere gelijkenis. Het is gemakkelijk in te zien, dat dit gedeelte van het werk onzes Heeren bij Zijn tweede Komst dat bijzondere werk is, hetwelk Zijner Epiphania of openbaring aan de wereld voorafgaat. Dit is de periode, waarin de „wachters” de Tegenwoordigheid (Parusia) des Heeren en hun eigen proeftijd of toetsing voor den Rechterstoel van Christus zich bewust moeten zijn. (Rom. 14 : 10; 2 Kor. 5 : 10.) De geloovigen zullen dit echter slechts opmerken; want zij alleen zullen waardig geacht worden te „staan voor den Zoon des Menschen” in het gericht; alle onwaardigen daarentegen zullen „struikelen”. „De goddeloozen” (trage knechten) zullen niet „bestaan in de vergadering der rechtvaardigen”. (Zie Ps. 1 : 5.) Omtrent deze Tegenwoordigheid en dat gedeelte van Zijn werk zal de wereld in volstrekte onwetendheid zijn, totdat de afrekening met de dienstknechten voleindigd en de getrouwen verheerlijkt zullen zijn en het oordeel of gericht der wereld zijn aanvang zal hebben genomen met „een tijd der benauwdheid, zooals niet geweest is, sinds een volk bestaat”. (Dan. 12 : 1.) Deze benauwdheid wordt zinnebeeldig als een „vuur” geschilderd en de Apostel zegt ons, dat onze Heere geopenbaard (apokalypto), onthuld, ontdekt, bekend gemaakt zal worden met vlammend vuur (in gerichten) wraak doende over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn”. (2 Thess. 2 : 8.)

Alle waakzamen — allen, die het zeer vaste profetische Woord en de beschrijving onzes Heeren over de gebeurtenissen van „den Dag van den Zoon des Menschen” goed ter harte nemen, kunnen gemakkelijk inzien, dat de wereld in hare dagelijksche gewoonten niet zou voortgaan met eten, drinken, planten, bouwen, huwen enz., wanneer haar de Tegenwoordigheid des Heeren en de voortgang des „oogstes” van het Evangelische tijdperk bekend ware. Wanneer de menschen wisten, dat zij in de Tegenwoordigheid des Heeren leven, en dat het afrekenen met de dienstknechten reeds begonnen is, en zij zelve nu spoedig ook in het gericht komen, dan zouden zij de gewone wijze hunner aangelegenheden aanmerkelijk wijzigen. Zij zouden sidderen en bevreesd zijn, omdat slechts degenen, die met den Heere en de rechtvaardige gereëring (Jes. 28 : 17), die Hij voornemens is op te richten, in harmonie zijn, trapsgewijze bereid worden Hem te verwelkomen. Alle anderen hebben den geest der vreesachtigheid en staan onder de verblindende invloeden van Satan en zijne verkeerde voorstellingen. „De God dezer eeuw heeft de zinnen der ongeloovigen verblind, opdat hen niet bestrale de verlichting

van het Evangelie der heerlijkheid van Christus." (2 Cor. 4:4) Ten gevolge harer onwetendheid zou dus de wereld in groote vrees verkeeren, indien zij wist, dat de Dag des Heeren, die voor haar een Dag der Wrake¹⁾ is, inderdaad reeds was begonnen. Het is bij gevolg zeer begrijpelijk, dat het afrekenen met de Kerk en het beloonen der getrouwen aan Zijne Epiphania en Apokalypse voorafgaat. Zeggen wij, om één Zijner beelden te gebruiken, dat deze Dag of deze tijd Zijner Tegenwoordigheid — „de Dag des Heeren” — komen zal als een dief in den nacht; in dien tijd zal Hij Zijne maagdelijke Kerk afzonderen, vergaderen en tot zich nemen, als Zijne Bruid, haar „veranderende” van aardsche natuur en gesteldheid tot geestelijke en hemelsche toestanden, om Hem gelijk te zijn, Hem te zien, gelijk Hij is, en Zijne heerlijkheid met Hem te deelen. (1 Joh. 3:2.) En omdat de heiligen ten allen tijde het „zout der aarde” zijn geweest, is het gemakkelijk in te zien, dat het wegnemen van het „zout der aarde” de wereld zal achterlaten in een beklagenswaardigen toestand, waarin het verderf zich spoedig zal verspreiden; en dat juist toont ons de Schrift aan.

Op de „verandering” der laatste leden der uitverkoren Kerk zal waarschijnlijk volgen, dat zij in de tegenwoordigheid Gods gebracht — onstraffelijk den Vader voorgesteld worden. (Judas 24.) Alsdan, een weinig later, wanneer de „uit de groote verdrukking komende” (Openb. 7:9-17) „benauwdheidsklasse” (Dan. 12:1) der heiligen, de „grote schaar” haar loop heeft voleindigd, zal ook zij voorgesteld worden. (Ps. 45:14-16.) Dan zal het groote vreugdefeest „de Bruiloft des Lams” plaats vinden.

Wij moeten niet aannemen, dat dit alles veel tijd zal vereischen. Integendeel — het eenige, wat bij de beoordeeling van dit tijdsverloop ons zou kunnen leiden, is de lengte van den tijd tusschen de Hemelvaart onzes Heeren en den Pinksterzegen, die de aanneming van het Zoenoffer ten onzen behoeve heeft aangeduid. In dien tusschentijd zal de zelfzuchtige wereld — „eens ieders hand tegen de hand zijns naasten” (Zach. 14:13) — den wervelstorm der anarchie oogsten. De Epiphania van den nieuwen Heerscher en Zijne heerschappij van rechtvaardige vergelding zal dan langzamerhand worden erkend. De volle openbaarmaking of Apokalypse zal aan het einde van den storm plaatsgrijpen, als wanneer alle harten verootmoedigd zullen zijn en „alle knie zich zal buigen en elke tong Hem zal belijden”. (Fil. 2:10-11.)

Deze feiten worden ten volle bewezen door de uitgesproken belofte des Heeren: „Die overwint, en die Mijne werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de heidenen, en hij zal ze hoeden met eenen ijeren staf, zij zullen als pottenbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijnen Vader ontvangen heb.” (Openb. 2:26, 27.) Wederom wordt hetzelfde feit door den profet David vermeld, als hij zegt: „Om het beschreven recht over hen (de heidenen) te doen. Dit zal de heerlijkheid van al Zijne gunstgenooten zijn.” (Ps. 149:9.) Het is dus klaarblijkelijk, dat de Kerk (als Lichaam van Christus) gedurende den tijd der benauwdheid wel op aarde zal zijn — edoch onzichtbaar, veranderd van menselijke tot goddelijke natuur. Zij zal deelnemen aan de uitoefening der goddelijke gerechtigheid, die de tegenwoordige orde der dingen in stukken zal slaan. Vervolgens zal zij bereid zijn de harten der wereld te heelen, zoodra haar trots gebroken en zij ontvankelijk zal zijn voor den „Balsem uit Gilead”. (Jer. 8:22; 1 Cor. 6:2.)

De tijd der Parusia.

Velen zal het nu verrassen te zien, dat vele schriftbewijzen ons toonen, dat wij nu reeds leven in den tijd der Tegenwoordigheid (Parusia) van den „Zoon des Menschen”, in de „Dagen van den Zoon des Menschen”. Menig-een zal eerst geneigd zijn te zeggen: „Waar is de belofte Zijner Tegenwoordigheid (Parusia); want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping?” Petrus voorzeide, dat sommigen aldus zouden vragen en verbaasd zouden staan te hooren, dat wij in de dagen van den Zoon des Menschen leven, terwijl er vooralsnog geene uiterlijke openbaring is Zijner

aanwezigheid en de wereld in het gewone spoor voortgaat. (2 Petr. 3:4) Het antwoord op deze vraag is, gelijk wij reeds aangetoond hebben, de uitspraak zelve van onzen Heer, dat in de dagen Zijner aanwezigheid de menschen zouden eten, drinken, planten en bouwen en van Zijne Tegenwoordigheid „niets zouden weten”. Dit is „de belofte Zijner toekomst” of beter Tegenwoordigheid, terwijl alles bij het oude blijft. Kan het duidelijker zijn? Een geheel andere vraag echter is:

Wat zijn de bewijzen Zijner Tegenwoordigheid?

Dat is een redelijke en verstandige vraag. Wij zouden geen recht hebben op grond slechts van eenig zwak bewijs te gelooven aan de Tegenwoordigheid des Heeren, zelfs al weten wij reeds, dat Hij een geestwezen is, wiens Tegenwoordigheid met het natuurlijk oog, zonder wonder, niet kan worden waargenomen; al weten wij zelfs uit de gelijkenissen, dat Hij in den oogstijd dezer eeuw — in den tijd der afrekening met Zijne dienstknechten ter voorbereiding hunner verheerlijking, hoewel onzichtbaar, tegenwoordig zal zijn. Wij hebben het recht een duidelijken, verstandigen grond te eischen, alvorens wij een zaak aannemen, die zooveel in zich sluit. Wij moeten echter geen bewijzen voor het natuurlijk oog verwachten. Wanneer wij tot de „wachters” behooren, wier „oogen des verstands” geopend zijn om te zien „de wonderen Zijner Wet” (Ps. 119:18-27), zoo moeten deze oogen des verstands, ook oogen des geloofs zijn. Dientengevolge hebben de getrouwe wachters „redelijk”, verstandig, en bevredigend bewijs voor hun geloof te verwachten, maar geen zichtbare bewijzen voor eene onzichtbare Tegenwoordigheid. Zooals de Apostel het ons verklaart: „Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.” (2 Cor. 5:7.)

Volgens ons begrip zijn er sterke bewijzen voor, dat de Parusia des Heeren in den Herfst van 1874 begon. Met het natuurlijk oog hebben wij daarvan niets gezien; slechts met het oog des geestes, en in het licht van het „profetisch Woord, dat zeer vast is”, weten wij, hetgeen wij in oprechtheid gelooven en belijden en het als eene gewichtige tijding brengen aan allen, die zich wachters noemen. Het feit, dat de eene of andere waakzame tot hertoe in de sinds vervlogen jaren in onwetendheid omtrent deze gebeurtenis is gebleven, zou op zichzelf een teeken zijn, dat de betreffende zijn voorrecht en de mogelijkheid ter verkrijging van het juiste begrip niet voldoende waardeerde, dat hij niet voldoende had acht geslagen op het „profetische Woord, dat zeer vast is”, waarop acht te geven, hij was aangewezen; en dat hij daarom ten minste gedeeltelijk in onwetendheid gelaten werd, omtrent de gewichtige gebeurtenissen, die gedurende die jaren in de wereld voorvielen. Dit is de oorzaak waarom vele kinderen Gods met de wereld in onwetendheid gebleven zijn met betrekking tot de Parusia des Heeren. Wij mogen intusschen redelijkerwijze aannemen, dat de Heer van de Zijnen niet verwacht heeft, dat zij allen in hetzelfde oogeblik de zaak zouden erkennen. Het is waar, dat zij, die het vroeger hebben ingezien reeds langeren tijd die bijzondere zegening hebben genoten; zooals wij boven zagen is de ware voorbereiding en de rechte toestand des harten noodig ter erkenning van den tijd — ootmoed en de verschillende genadegaven en vruchten van den geest van Christus.

Opdat wij het onderwerp — de Parusia onzes Heeren — niet verkeerd verstaan, willen wij behandelen de

Gelijkenis van de tien maagden,

(Matth. 25:1-12), die klaarblijkelijk gegeven werd om een bijzonder licht op dit punt te doen vallen. Deze gelijkenis wijst op een valsche aankondiging der Komst des Brudegoms (in het jaar 1844), waardoor dit onderwerp belangrijken smaad heeft geoogst, hetgeen evenwel van groot nut is geweest, omdat zij de klasse der maagden (de „reinen”, de toegewijden) tot vernieuwd „bereiden” harer waarheidslampen — tot naarstig onderzoek van het „vaste profetische Woord” (2 Petr. 1:19) — wakker schudde. Voorts toont de gelijkenis, dat de „maagden” in ’t algemeen in slaap vielen, maar nochtans te rechter tijd door het profetische aankloppen en het aankloppen van de

1) Zie Schriftstudies — Engelsch, Duitsch of Zweedsch — Bd. IV (De dag der Wrake).

teekenen der tijden, die de **Tegenwoordigheid** des Brudegoms aantoonen, wederom worden wakker gemaakt. De gelijkenis toont ook, dat de uitslag voor een ieder afzonderlijk ervan afhangt, hoeveel olie (heiligen geest, juist begrip der Waarheid) hij in zijn vat (zijn hart), zoewel als in zijne lamp (de H. Schrift) heeft. In toepassing dezer gelijkenis kunnen wij niet recht aannemen, dat over het onderwerp — de Wederkomst des Heeren — ettelijken der Zijnen tijdelijk zijn in slaap gevallen en dat onder de slapenden zich ook dezulken bevinden, die den geest des Heeren in het hart hebben en die, wanneer zij ontwaken, ten volle bereid zullen zijn Hem te verwelkomen. Zij zullen hunne lampen bereid hebben en brandende en in staat zijn de teekenen Zijner Parusia te erkennen, en te onderscheiden, wanneer eens hunne opmerkzaamheid erop gevestigd is. Hiermede in overeenstemming ervaren wij, dat velen, die thans ontwaken, veel spoediger in het licht der tegenwoordige Waarheid komen dan anderen in het verleden en dit zonder twijfel ten deele, omdat de tegenwoordige Waarheid thans meer samenhangend kan worden blootgelegd. Het is in het belang van de klasse der maagden, dat wij thans schrijven. Wij begeeren niet de wereldsgezinden op te wekken. Het aankloppen door de profetieën, die de **Tegenwoordigheid** aankondigen, is niet voor hen; bovendien zijn de werelddingen zoo vast ingeslapen, dat slechts het verschrikkelijke ineenstorten der bestaande inrichtingen en het aardbeven der sociale revolutie in staat zullen zijn, ze volkomen wakker te schudden, opdat zij de Tegenwoordigheid des Grooten Rechters — des „Immanuëls“ — waarnemen. De rechte „wachters“ daarentegen, wanneer zij ook al sluimeren, slapen niet vast, omdat zij in gespannen verwachting naar den lang verwachten Brudegom uitzien. Deze klasse behoeven wij het woord „Parusia“ slechts in de ooren te fluisteren. Alle getrouwe „wachters“ (en slechts de Heer weet, wie de Zijnen zijn) zullen door dit woord wakker geschud worden, en hunne lampen aangaande dit onderwerp bereiden.

Vraagt men ons, welk gedeelte van het „vaste profetische Woord“ aantoon, dat de **Tegenwoordigheid** onzes Heeren in den Herfst van 1874 begonnen is, dan antwoorden wij, dat verscheiden in elkander gewoven en zich wederkeerig bekrachtigende profetische lijnen dit betuigen, dat echter, omdat de geheele zaak voor de wereld moest verborgen blijven en „geen van de goddeloozen het zullen verstaan“, maar slechts de verstandigen, (Dan. 12 : 10) wanneer de juiste tijd daarvoor zou gekomen zijn — dat om die redenen, gelijk te verwachten was, deze voorspellingen, ofschoon duidelijk, krachtig en stellig, nochtans een weinig omhuld zijn. Wij kunnen hier geen volledige uiteenzetting van al deze voorspellingen geven; dat is reeds geschied in zes boekdeelen¹⁾ te zamen 3000 bladzijden groot. Hier kunnen wij slechts een zeer beknopte verhandeling geven. Overigens moeten wij het aan de wachters overlaten te zoeken, opdat zij vinden, te kloppen, opdat hun worde opengedaan de deur der goddelijke openbaring en de sleutels te gebruiken, die God heeft aangewezen, indien zij waarlijk willen indringen in de „diepten“ van het goddelijke Woord, hetwelk thans te bestemder tijd wordt verstaan. Alsdan eten de wachters van het voedsel der tegenwoordige waarheid „dingen oud en nieuw“, indien zij hongeren en dorsten naar de gerechtigheid en de ware kennis.

„In de dagen dier Koningen“.

(Dan. 2.)

(1.) Wij hebben een aantal algemeene profetieën, die aanduiden, dat wij ongeveer leven in den tijd van des Heeren tweede Tegenwoordigheid. Wij hebben reeds gewezen op de profetie van Daniël¹⁾ over „den tijd van het einde“, waarin „velen het zullen naspeuren en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden, en de verstandigen het verstaan“, dat alsdan „de tijd der benauwdheid“ (in verband met Nahum 2 : 3—6) volgt en aanbreekt. Voorts herinneren wij aan den geïnspireerden droom van Nebucadnezar en de door Daniël gegeven geïnspireerde uitlegging. De laatste toont aan, hoe de aardsche regeeringen het tijdperk beslaan, dat valt tusschen de ineenstorting van het voorbeeldelijke Koninkrijk Gods, waarvan de laatste

koning, die op den troon van David zat, Zedekia was en de troonsbestijging van den waren Koning Immanuel in de heerlijkheid van Zijn Duizendjarig-Rijk. De verschillende koninkrijken der wereld worden hier als een groot standbeeld voorgesteld. De heerschappij van Nebucadnezar als het eerste universeele wereldrijk wordt door het hoofd van goud voorgesteld. Het Medo-Perzische, het tweede universele wereldrijk, wordt door de borst en de armen van zilver voorgesteld. Het Grieksche rijk, dat het Perzische overwon en dus het derde wereldrijk werd, door den buik en de dijen van koper, terwijl het Romeinse rijk, hetwelk als vierde wereldrijk op het Grieksche volgde, door de beenen van ijzer — als buitengewoon sterk — wordt voorgesteld. De latere ontwikkeling van ditzelfde Romeinse rijk, door de vermenging van pauselijke invloed, wordt aangetoond door de voeten van het beeld, die eensdeels uit ijzer (staatsregering) en eensdeels uit leem (kerkenregering in en door het Pausdom) bestaan. Volgens Dan. 2 moeten deze vier koninkrijken gezamenlijk de heerschappij der Heidenen (natiën) vervullen, en „in de dagen van die koningen“ (voorgesteld door de tien teenen) zal de God des Hemels een Koninkrijk oprichten — het Koninkrijk, waarom wij bidden: „Uw Koninkrijk kome.“

Dat is het Hemelsche Koninkrijk nog niet gekomen is en wij nog altijd onder de heerschappij van den „Vorst dezer wereld“, den Vorst der Duisternis leven, ondervinden wij allen. Alle pogingen, die er gedaan worden, om ons te bewijzen, dat de strijd- en bezuchtige regeeringen der zoogenaamde Christenheid het Rijk zijn, om hetwelk ons te bidden geleerd werd, vermogen niets. Nooit kunnen wij zulke regeeringen, als het Koninkrijk van Immanuel erkennen. Het zijn immers de koninkrijken van den Antichrist, door hem erkend en door hem de „Christenheid“ genoemd. Het ware Koninkrijk moet nog opgericht worden door Hem „Wien het Koninkrijk toekomt“. (Openb. 11 : 15.) Hij heeft beloofd, dat Hij Zich op Zijnen troon zal zetten met Zijn getrouw, „klein kuddeke“ van het Evangelisch tijdperk om alle geslachten der aarde te zegenen. (Openb. 3 : 21; 22 : 17.)

In het aan Nebucadnezar getoonde beeld der aardsche koninkrijken is de gemeente der uitverkorenen geenszins vergeten. Zij wordt door den profet Daniël aangeduid als een steen, uit den berg gebouwen zonder handen (door goddelijke macht). Deze steen stelt het Koninkrijk Gods (Christus en Zijne Gemeente) voor. De droom en zijne uitlegging toonen aan dat het verderf, hetwelk komen zal over de in het beeld in zijne teenen voorgestelde koninkrijken der wereld, veroorzaakt wordt door het verpletteren „vermalen“ van het beeld door den steen. Daniël zegt: „Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouden werd, zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijne voeten van ijzer en leem en vermaalde ze. Toen werden te zamen vermalen het ijzer, leem, koper, zilver en goud en zij werden gelijk kaf van de dorschvloeren des zomers en de wind nam ze weg en er werd geen plaats voor dezelve gevonden; maar de Steen, die het beeld geslagen had, werd tot een grooten Berg (Koninkrijk) alzoo, dat hij de geheele aarde vervulde.“

De verklaring hiervan is dat: „De groote God aan den Koning (en indirect in 't bijzonder aan de waakzamen) heeft bekend gemaakt, wat hierna zal geschieden.“ „In de dagen van die koningen zal de God des Hemels een Koninkrijk verwekken (oprichten), dat in der eeuwigheid niet zal worden verstoord, en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden (het zal geen opvolgers hebben, daar alle andere koninkrijken vernietigd zullen zijn); het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het tot in alle eeuwigheid bestaan.“ Hier is een voorspelling, die ons een volkomen beschrijving geeft van de koninkrijken dezer wereld, aan wie God de heerschappij toeliet gedurende het tijdperk, dat valt tusschen het ter zijde zetten der sinnebeeldige kroon van Zijn sinnebeeldig koninkrijk en het aanvaarden van de Kroon der Gerechtigheid en Heerlijkheid van den waren Koning bij de vestiging van het Koninkrijk des Hemels. (Dan. 2 : 44, 45.)

Zelfs de meest oppervlakkige opmerker vindt er heden ten dage bewijzen voor, dat de menschelijke heerschappij haar loop bijna heeft voleindigd en dat er een Hemelsche Heerschappij noodig is, om de wereld van hare zelfzucht te bevrijden. Het „vaste profetische Woord“ echter, zal den „wachters“, wanneer zij hetzelfde zorgvuldig onderzoeken, nog meer onthullen. Het toont hun aan, dat het naast-

1) Schriftstudies Bd. I hoofdst. 13.

volgende universeele wereldrijk het Koninkrijk van Zijn (Gods) geliefden Zoon zal wezen. Vervolgens openbaart hetzelfde hun het belangwekkend feit, dat de bestemde tijd van de toegelaten heerschappij der volkeren in de H. Schrift als „de tijden der Heidenen” bekend is, (Luc. 21 : 24; Rom. 11 : 25) en dat dit tijdvak „zeven tijden” lang is en dat elke „tijd” drie honderd zestig (360) jaar is, dus over eene periode loopt van twee duizend vijf honderd twintig (2520) jaren. Hieruit kunnen de „wachters” nauwkeurig berekenen, wanneer de heerschappij der Heidenen haar einde bereikt en de Regeering Immanuëls wordt opgericht; namelijk na 2520 jaren, van af den tijd, dat de Heere de kroon van Israël wegnam, zeggende door den profet: „En gij, o onheiligh, goddeloos vorst van Israël!... doe dien hoed weg, en hef die kroon af!... Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen;... tot dat Hij come. Die daartoe recht heeft en Wien Ik die geven zal.” (Ezech. 21 : 25—27.) De tijdperiode, waarin het voorbeeldige Koninkrijk Gods aan de heerschappij der heidenen onderworpen is, en die met de wegneming der kroon begon, moet met de periode van de „tijden der Heidenen” samenvallen en 2520 jaar lang zijn. Meten wij deze lengte van tijd, zoo vinden wij, dat de 2520 jaren met het einde van het jaar 1914 na Chr. afloopen, — dat er dus na dien tijd geen wereldheerschappij of heerschappij der Heidenen meer zijn zal, omdat alsdan het Koninkrijk Gods alleen zal heerschen.

De zorgvuldige Bijbelonderzoeker zal echter spoedig erkennen, dat het een ding is het tijdstip te weten, waarop de aardsche heerschappij eindigt, om plaats te maken voor het volmaakte Koninkrijk Gods en een ander te weten, wanneer het „Steen”-Koninkrijk begint aan de voeten van het beeld te slaan om hetzelfde te vernietigen. De tijdperiode, waarin de steen zonder handen afgehouden begint te rollen, zal niet slechts voorafgaan aan het „vermalen” van het standbeeld, maar evenzeer voorafgaan aan de volkomen oprichting van het Koninkrijk Gods op aarde. Deze periode is de tijd der Parusia; de tijd, waarin Christus tegenwoordig is en Zijne juweelen, de uitverkorenen vergadert; de tijd, waarin Hij de Heidenen zal hoeden met een „jaren staf” en slaan zal met het tweesnijdend zwaard Zijnsmonds; de tijd, waarin Hij de Heidenen als potbakkersvaten vermorzelt, (Openb. 2 : 25—27) en de menschheid zal voorbereiden om de Koninklijke Majesteit des Hemels te ontvangen. De „wachters” moesten hier nauwkeurig acht slaan op de verklaring van den profet Daniël, dat het geschieden zal „in de dagen van die koningen” (de koninkrijken, die in de voeten en teenen van het beeld — de afdeelingen van het pauselijke Rome — zijn voorgesteld), dat de God des Hemels Zijn Koninkrijk zal oprichten. God begon de uitverkiezing Zijner Koninkrijksklasse in de dagen van het burgerlijke Rome — door de beenen van Izer vertegenwoordigd en heeft deze van toen af voortgezet. Het oprichten Zijner Kerk, hare bekleeding met macht geschiedt in de laatste dagen, nog vóórdat de tijden der Heidenen ten volle haar einde hebben bereikt; want het zal zijn „in de dagen der koningen, dus niet na die dagen. Nu lette men op de overeenkomst der uitdrukkingen „In de dagen van den Zoon des Menschen” en „in de dagen dier koningen” en aan beide hetzelfde gewicht toekennend, bedenke men, dat het, gelijk wij hebben aangetoond, dezelfde dagen zijn — de laatste dagen, voor het einde van de „Tijden der Heidenen”, waarin de Zoon des Menschen zal tegenwoordig zijn om Zijn Koninkrijk op te richten, hetwelk dan korten tijd later al deze wereldsche koninkrijken zal vernietigen.

De ervaringen van het zinnebeeldige volk Israël zijn profetisch geweest.

(2.) Zie hier eene andere lijn der profetie, die weliswaar omhuld en verborgen is, maar toch zeer eenvoudig en gemakkelijk te verstaan en te waardeeren, wanneer de geest te eens gevat heeft. De H. Schrift toont aan, dat het vleeschelijke huis van Israël met al zijn inrichtingen en zaken een voorbeeldelijke afschaduwing was van het geestelijk huis van Israël en zijne hoogere inrichtingen en betere offeranden. Van daar behoefte het ons niet te verwonderen, te zien, dat de lengte van het Joodsche tijdperk — de duur der goddelijke gunst over Israël — ook

voorbeeldelijk was en de nauwkeurige maat der lengte van het Evangelische tijdperk is — de tijd der uitverkiezing en gunst van het geestelijke Israël.

Jacobs naam werd in „Israël” („een vorst Gods”) veranderd en zijne nakomelingen werden derhalve Israëlieten — het volk van den vorst Gods — genaamd. Het tegenbeeld nu van Jacob is Christus, de ware vorst Gods — niet naar het vleesch, maar naar den geest en Zijn huis is het geestelijke Israël. Jacobs twaalf zonen waren de eersten, die zijn naam en zijn zegen mochten beërven en door hen heeft deze zich voortgeplant op het geheele vleeschelijke huis van Israël. De twaalf apostelen van Christus verkregen Zijn naam en Zijn zegen en door hen het geheele geestelijke huis van Israël. Gelijk het typische (voorbeeldige) huis een hogepriester had — Aäron —, zoo heeft ook het antitypische (tegenbeeldige) huis een grooteren hogepriester, Christus Jezus, onzen Heer, den hogepriester onzer belijdenis. Gelijk het vleeschelijke huis een priesterdom onder Aäron had, zoo heeft ook het geestelijke huis een „Koninklijk priesterdom”, onder Christus, hetwelk de belofte verkreeg, dat zij „koningen en priesters van God zullen zijn en op aarde zullen heerschen”, wanneer de tegenwoordige tijd van offeren ten einde zal zijn. (Openb. 20 : 4.) Zoo zouden wij kunnen voortgaan, alles wat het vleeschelijke Israël had, als overeenkomstige antitypen op hooger trap op het geestelijke Israël over te dragen; wij willen hier echter niet in bijzonderheden treden, maar volstaan met de verdere waarneming, dat het Joodsche tijdperk, of de periode van Israëls begunstiging met een oogsttijd van veertig jaar sloot. Deze begon met den doop onzes Heeren en duurde drie en een half jaar als nationalen proeftijd; en toen deze natie ten tijde der kruisiging des Heeren verworpen werd, nam het eigenlijke oogstwerk zijn aanvang — de afscheiding der tarwe van het kaf — een tijd der inzameling van hen, die „echte Israëlieten” waren. Deze tijd eindigde in het jaar 70 na Chr. met de groote benauwdheid, welke over die natie kwam en haar nationaal bestaan volkomen vernietigde. Dit alles wordt met een oogsttijd vergeleken — eerst het vergaderen der tarwe en daarna het verbranden van het kaf. En onze Heere leert ons in Matth. 13, dat de Evangelische eeuw of het tijdperk der begunstiging van het geestelijke Israël eveneens met een oogsttijd zal sluiten — eerst het inzamelen der tarwe en daarna het verbranden van het onkruid. In den oogst van het vleeschelijke huis was onze Heere in het vleesch de Hoofdmaater en Zijne apostelen de mede-arbeiders; in den oogsttijd van het geestelijke huis zal onze Heere als geest of goddelijk wezen wederom tegenwoordig zijn, terwijl de leden van het geestelijke huis Zijne mede-arbeiders en ondermaats zijn.

Let nu wel op het overeenkomen der tijden. Het Joodsche tijdperk, hetwelk met den dood van Jacob begon, beliep tot op den dood van Christus 1845 jaren, tot op de aanvaarding van het ambt onzes Heeren 1841½ jaar, en tot de algeheele vernietiging der Joodsche natie in het jaar 70 n. Chr. 1881½ jaar. Zien wij nu, hoe het Evangelische tijdperk daarmede overeenkomt. Dit begon niet met de geboorte onzes Heeren, maar met Zijn dood en met Zijne opstanding, toen Hij aan Zijne discipelen gelaste, „het Evangelie te prediken aan alle creaturen”. (Het aan Zijn dood voorafgegaane werk Zijner 3½ jarige ambtsbediening was er toe bestemd, om aan het vleeschelijke huis het Koninkrijk aan te bieden en hetzelfde te beproeven, opdat openbaar zou worden, dat het volk niet bereid en niet waardig was het ware Koninkrijk te ontvangen.) Wanneer wij bovenstaande metingen van het Joodsche tijdperk op het Evangelische toepassen, hetwelk begon in de Lente van 33 n. Chr. — het tijdstip van den dood en de opstanding onzes Heeren en den Pinksterdag — zoo vinden wij, dat het tijdsbestek van 1841½ jaar, hetgeen overeenkomt met dat van den dood Jacobs tot aan de ambtsaanvaarding onzes Heeren, van af de Lente 33 n. Chr. tot aan den Herfst 1874 zou reiken. De periode van 1845 jaren der Joodsche eeuw van Jacobs dood tot aan de verwerping van het vleeschelijke Israël, vindt haar parallel in den tijd van de Lente 33 n. Chr. tot aan de Lente 1878. En de periode van 1881½ jaar van den dood Jacobs tot aan de geheele ontbinding der Joodsche staatsregeling in den jare 70 n. Chr. komt overeen met de lengte der Evangelische eeuw van de Lente 33 n. Chr. tot aan den Herfst van het jaar 1914 n. Chr. Dit nu is juist het jaar en de tijd, die de voorspelling van Daniël als het einde

van „de dagen der koningen” of de „tijden der Heidenen” aanwijst. Kan zulks toeval zijn? Gewisselijk niet, het is een bepaald oogmerk. Zou men een sterker getuigenis kunnen verwachten voor het oog en oor des geloofs? Waarlijk, wanneer het nog duidelijker zou zijn, dan ware het aanschouwen en er zou geen plaats blijven voor 't geloof.

De Jubelaar-Voorspelling. ¹⁾

(3.) Beschouwen wij een andere profetie, die op soortgelijke wijze in type in de Mozaïsche wet verborgen ligt — Israëls Jubelaar. Niemand is voorbereid de lijn dezer profetie te verstaan, het zij dan, dat hij te voren erkend heeft, dat de Wederkomst des Heeren niet de verwoesting dezer wereld beoogt, maar hare zegening, krachtens de aan Abraham gegeven belofte: „In u en uwen zede zullen alle geslachten der aarde gezegend worden” — met al de zegeningen, die in Adam verloren gingen. Deze verbeurde zegeningen worden dus alle aangeboden, en zij zullen eeuwigdurend zijn voor degenen, die ze onder de voorwaarden van het Nieuwe Verbond zullen aanvaarden. Niemand kan eenige harmonische schoonheid of voorbeeldige beteekenis in het Jubelaar van Israël zien, die niet erkend heeft, dat God heeft voorzien: „de tijden der wederoprichting aller dingen” (Hand. 3: 19—23) wier aanvang chronologisch met de Wederkomst onzes Verlossers samenhangt. Volgens ons inzicht dienden Israëls Jubeljaren niet slechts om aan elken persoon en aan elke familie verloren bezittingen en persoonlijke vrijheden weder te geven, maar ze waren ook voorschaduwen van de komende tijden der „wederoprichting”. In die tijden zal aan een ieder de gelegenheid worden aangeboden vrijheid te verkrijgen — vrij te worden van de zonde, van Satan en van de aangeboren zwakheden des vleesches. In dien tijd zal de aarde aan het menschelijk geslacht weer hergeven worden. Zij is geschapen om bewoond te worden (Jes. 45: 18) en zij werd door Christus voor de menscheid teruggekocht, nadat zij door den val van Adam voor haar was verloren gegaan. Wij vinden, dat de H. Schrift in verband met dit Jubelaarstelsel, volgens hetwelk alle 50 jaar een jubelaar terugkeerde, aantoonde, dat na 50 Jubeljaren of na $50 \times 50 = 2500$ jaren een groote Jubileumtijd volgt en dat deze cyclus of tijdkring van 2500 jaren begon te tellen, toen het vleeschelijke Israël zijn laatste Jubelaar had waargenomen. Wij vinden in de H. Schrift, dat Israëls negentiende Jubelaar (626 n. Chr.) zijn laatste was. Wanneer wij bedenken, dat het Jubelaar een bestanddeel der wet was en dat geen trek van de wet, zelfs tittel of jota ervan kan verloren gaan, zonder zijn vervulling of tegenbeeld te hebben gevonden, zou moeten wij den cyclus van 2500 jaren, die aan het groote Jubileum voorafgaat, van af dien datum meten, waarop het laatste voorbeeldige Jubelaar gehouden werd, n.l. 626 v. Chr. en dan vinden wij, dat het tegenbeeldige of groote Jubileum in Oct. 1874 is begonnen. Wij rekenen: 625 jaar v. Chr. plus 1875 n. Chr. zijn 2500 jaren, met inbegrip van het Jubelaar. Dientengevolge moest het groote tegenbeeldige Jubelaar, hetwelk niet gelijk het voorbeeld één jaar maar duizend jaar lang is, aan het einde (d. w. z. volgens Joodsche tijdrekening met Oct.) 1874 zijn aanvang nemen.

Wij verzoeken den waakzamen zorgvuldig de overeenstemming van dezen datum met de onder 1 en 2 gevonden data, onzer vroegere beschouwing na te gaan, zoowel als het karakter van de te verwachten gebeurtenis. Alle toonden denzelfden datum Oct. 1874 als den tijd, waarop de oogst dezer eeuw zou beginnen en de Heer als de Hoofdmaaijer en de Oprichter van alle door de profeten voorspelde dingen moet zijn wedergekomen.

Om deze Jubileumprofetie met de andere voorspellingen te verbinden, voldoet reeds de uitspraak van den Apostel Petrus in Hand. 3: 21, die aantoonde, dat onze Heere (bij Zijne tweede Komst) aan het begin van „de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond al Zijner heilige profeten van alle eeuw”, tegenwoordig moet zijn. Gelijk wij aantoonde, zijn die tijden der wederoprichting de tegenbeeldige Jubelattijden, die door Israëls Jubeljaren afgeschaduwd werden. Wij hebben

dus twee eenvoudige maar duidelijke en zeer gewichtige lijnen van Schriftgetuigenissen, die duidelijk aantoonen, dat de Parusia onzes Heeren in October 1874 moet begonnen zijn; en beide lijnen toonen ons het karakter van het werk, hetwelk te verwachten is, dat gedurende den tijd Zijner Tegenwoordigheid moet plaatsgrijpen, alvorens Hij Zich aan de wereld door Zijne Epiphania en Apokalypse zal openbaren.

De Dagen (Jaren) van wachten (Dan. 12) zijn vervuld. ¹⁾

(4.) Laat ons nog een andere lijn der profetie beschouwen. Wij vinden, dat de 1260 dagen, de 1290 dagen en de 1335 dagen, die in de profetie van Daniël bijzonder sterk uitkomen, in de Openbaring van Johannes bevestigd zijn en hare vervulling verkregen. De 1260 dagen sluiten met het jaar 1799, de 1290 dagen met het jaar 1829 en de 1335 dagen met het jaar 1874. Onze vrienden, als Tweede Adventisten bekend, berekenden destijds deze dagen van Daniël en pasten ze zoo toe, als wij het hier doen. Zij verwierpen echter de berekening weer, nadat het jaar 1874 voorbij was en zij den Heere Jezus met lichamelijke oogen in een lichaam van vleesch, met de littekenen van Golgotha niet zagen. Zij lieten deze dagen van Daniël geheel vallen, omdat ze er geen raad mede wisten, de zelve verder dan het jaar 1874 toe te passen. De fout ligt niet in de dagen ook niet in de toepassing ervan, maar in de opvatting der te verwachten gebeurtenissen. Zij dwalen evenals vele anderen, die bij hun uitzien naar de tweede Komst verwachten, dat het Evangelisch tijdperk, hetwelk een geestelijk of geloofstijdperk is geweest, zou eindigen met een lagere, voor het natuurlijke oog, zichtbare periode, omdat zij verwachten, dat op het geestelijke rijk van Satan een vleeschelijk Rijk van Christus straks zal volgen. Den waakzamen onder de Adventisten, zoowel als onder alle benamingen gaan allengs de oogen des verstands open en worden deze gezalfd met oogenzalf. (Openb. 3: 18.)

Het is in betrekking op deze laatste periode, dat de engel aan den profeet verklaarde: „Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot 1335 dagen! Maar gij... zult rusten en zult opstaan in uw lot in het einde der dagen.” (Dan. 12: 12, 13.) Welke gelukzaligheid? Hoe hebben wij deze te verstaan? Het hier aangeduide is inderdaad een hartverkwikkende grond tot juichen en vroolijk zijn voor alle waakzamen. Gelijk wij gezien hebben, is October 1874 de datum, waarop de 1335 dagen van Daniël's profetie wijst, als het begin van een grooten zegen voor de waakzamen. Dit is het tijdstip, waarop volgens de jubelaar-voorbeelden de herstelling van alle geprofeteerde dingen beginnen moet (hetwelk de tweede Tegenwoordigheid van den grooten Hersteller in zich sluit); terwijl het parallelisme of de evenmatigheid der beide huizen van Israël aantoonde, dat onze Heer, als Hoofdmaaijer tegenwoordig moet zijn. Met dezen datum is een groote zegen op de waakzamen gekomen. Van toen af heeft zich het Woord Gods op wonderbare wijze voor ons ontsloten, en sinds heeft het „vaste profetische Woord, als een lamp voor onzen voet „ons veelvuldig bewezen, dat wij aan het einde dezer bedeefting staan. De Morgenster is sedert opgegaan in de harten der wachters en heeft hun verstand verlicht en hen verlost van het schrikbeeld der eeuwige pijn, terwijl Hij hun het ware karakter van onsen hemelschen Vader openbaarde; de noodzakelijkheid der groote verzoening voor de zonde duidelijk maakte, zoowel als het doel der toelating van het booze. De verschillende trekken van het goddelijke plan werden één voor één onthuld: de hooge roeping der Gemeente tot de goddelijke natuur en mede-erfgenaamschap met Christus in Zijn Duizendjarig-Rijk en de daaruit voor de overige menscheid voortvloeiende zegeningen der wederoprichting tot menscheijke volkomenheid. Waarlijk, allen, die „uit de duisternis in Zijn wonderbaar licht” zijn verplaatst, kunnen de woorden des Heeren waardeeren en van harte zeggen: Zalig zijn onze ooren, omdat zij hooren, en onze oogen, omdat zij zien; want vele profeten hebben begeerd deze dingen te weten en hebben ze niet geweten. (Matth. 13: 16, 17; Luc. 10: 23—24.)

¹⁾ Zie de Schriftstudies Bd. II, hoofdst. 6.

¹⁾ Zie Schriftstudies Bd. III, hoofdst. 3.

Wanneer ons bestek het toeliet, zouden wij nog naar andere profetieën en typen der H. Schrift kunnen verwijzen om aan te toonen, dat wij in den oogsttijd dezer eeuw of in de Parusia van den Zoon des Menschen leven. Het feit, dat volgens de voorspelling de wereld op hare gewone wijze zou voortgaan met eten, drinken, bouwen, planten enz. en Zijne tegenwoordigheid niet erkent, levert ons het bewijs, dat de vervulling juist zoo geschiedt, als de Meester voorspelde n.l. dat de Dag des Heeren — de Dag Zijner Tegenwoordigheid — over de wereld gekomen is, gelijk een dief in den nacht, heimelijk, stil, onopgemerkt. Uitsluitend aan de getrouwe wachters, die, wanneer ze al gesluimerd hebben, zich toch in wakenden toestand bevonden, wordt de groote gunst verleend te mogen weten, omtrent de dingen en gebeurtenissen, die aan de andere zijde van het voorhangsel plaatsgrijpen.

Zie, de Bruidegom!

(Matth. 25.)

De aankondiging luidt niet: „Zie, de Bruidegom komt!“ maar gelijk wij die hier geven: „Zie de Bruidegom!“ — reeds hier tegenwoordig en met de voorspellingen zacht aankloppend om de maagden, niet de wereld, te wekken. (Openb. 3: 20.) Dit is de leeswijze van de oudste Grieksche manuscripten (handschriften,) waarin het woordje komt niet gevonden wordt. Onze Heer zegt: „Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijne stem zal hooren en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden.“ Deze boodschap aan de Laodicea-phase der Kerk geeft duidelijk te verstaan, dat de „stem“ en het „aankloppen“ voor natuurlijke ooren niet is te hooren en slechts met de ooren des verstands en het gehoor des geloofs kan worden gehoord; dat het aankloppen of de roep niet aan enkele partijen, zooals Adventisten, Presbyterianen enz., wordt kenbaar gemaakt, maar dat het een aankloppen is, dat elken waakzame persoonlijk ten deel valt, en waaraan een ieder persoonlijk moet beantwoorden. „Wie“ het „aankloppen“ of de „stem“ hoort, mag, wanneer hij wil, geloof oefenen en de deur van zijn verstand openen en zich van de aanwezigheid (de tweede Komst) zijns Heeren overtuigen.

Wie het aankloppen nooit hoort, is niet waardig geacht het te vernemen, ook zijn zij, die het hooren, klaarblijkelijk niet gedwongen open te doen en den aankloppenden Koning te ontvangen. Daarom zegt Hij: „Indien iemand Mijne stem zal hooren en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen.“ Hoe het ook zij, slechts degenen, die het „aankloppen“ vernemen en aan hetzelfde gehoor schenken, den Heer opendoen en Hem als hun aanwezigen Koning opnemen, zullen den grooten zegen van het Woord Gods genieten, het geestelijk voedsel, het avondmaal van het voedsel te rechter tijd „oude en nieuwe dingen“, alles, wat de Meester beloofd heeft voor dezen tijd gereed te houden om de geloovigen te sterken voor de oordeelen, verzoeken, beproevingen en ziften, die met het „huis Gods“ beginnen. „Tot hem zal Ik inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij.“ (Openb. 3: 20; Luc. 12: 37.)

Wanneer wij dus heel zacht fluisteren: „Zie, de Bruidegom!“ zoo geschiedt dit niet in de hoop daardoor de wereld tot het geloof aan de Tegenwoordigheid des Heeren te wekken. Zij is niet verwaardigd het te weten; want zij zou thans haar weten slechts misbruiken. Spoedig echter, op den door den Heer bepaalden tijd — ten tijde der Epiphania en Apokalypse van den Zoon des Menschen zullen zij het weten. Zij zullen in de groote benaauwdheid wakker geschud worden door de instorting van al het bestaande. De boodschap: „Zie, de Bruidegom (is aanwezig)“ verbreiden wij echter met het stellige vertrouwen, dat allen, die tot de klasse der maagden behooren, (de reinen, de gerechtvaardigen, en geheiligden,) dezelfde zullen hooren en daardoor gewekt, hunne lampen gaan bereiden (de H. Schrift toetsen, de zaak onderzoeken), en dat zij allen de boodschap als waarheid zullen erkend hebben, alvorens „de deur gesloten“ en de groote benaauwdheid zal zijn begonnen. Wij weten echter uit de profetische gelijkenis des Heeren, dat onder hen, die tot toetsing der waarheid worden opgewekt, twee klassen zijn:

de „wijze“ en de „dwaze“ maagden. De „wijze maagden“ zijn dezulken, die niet slechts eenmaal hun alles aan den Heere hebben toegewijd, maar ook dienovereenkomstig leven — niet in de zonde, niet voor zichzelf, niet voor een kerkwezen, maar voor den Heere alleen. Zooals in de gelijkenis is aangeduid, ervaren dezen geene moeilijkheid in het bereiden harer lampen, ook erkennen zij de aanwezigheid des Bruidegoms. De „dwaze maagden“ daarentegen zijn overladen met de zorgen dexes levens, of met de bedrieglijke rijkdommen dezer wereld (welstand, eer, invloed) en hebben niet voldoende olie (heiligen Geest) in haar vaten (in zichzelf). Daarom zijn zij niet in staat te rechter tijd licht te verkrijgen en met de wijze maagden in te gaan, alvorens de uitverkoren schaar voltallig en de deur der gelegenheid tot de Bruid van Christus te behooren voor immer zal zijn gesloten. Zooals in de gelijkenis wordt aangegeven, zullen zij weliswaar later olie ontvangen, maar te laat om een deel uit te maken van het „kleine Kuddede“, dat zal worden waardig geacht aan de benaauwdheid, die over de wereld komen zal te ontvlieden, en deel te hebben aan het „Koninkrijk“. De dwaze maagden zullen met de wereld de groote benaauwdheid moeten ondergaan, zooals ons de gelijkenis te verstaan geeft met de woorden „weening en knersing der tanden“.

Parusia in het Nieuwe Testament.

Het woord Parusia komt op de volgende plaatsen in het Nieuwe Testament voor en had met „tegenwoordigheid“ moeten vertaald worden:

Welk zal het teeken zijn Uwer „tegenwoordigheid?“ (Matth. 24: 3.)

„Alzoo zal ook de „tegenwoordigheid van den Zoon des Menschen wezen.“ (Matth. 24: 27.)

„Die van Christus zijn in Zijne tegenwoordigheid.“ (1 Cor. 15: 15, 23.)

„Want welke is onze hoop of blijdschap of kroon des roems? Zijt gij die niet voor onze Heere Jezus Christus in Zijne tegenwoordigheid?“ (1 Thess. 3: 13.)

„Wij die levend overblijven tot de tegenwoordigheid des Heeren zullen niet voorkomen degenen, die ontslapen zijn.“ (1 Thess. 4: 15.)

„... onberispelijk bewaard in de tegenwoordigheid onzes Heeren Jezus Christus.“ (1 Thess. 5: 23.)

„Wij bidden u, broeders! door de tegenwoordigheid onzes Heeren Jezus Christus en onze toevergadering tot Hem.“ (2 Thess. 2: 1.)

„Zoo zijt dan langmoedig, broeders! tot de tegenwoordigheid des Heeren.“ (Jac. 5: 7.)

„Weest ook gij langmoedig, versterkt uwe harten; want de tegenwoordigheid des Heeren genaakt.“ (Jac. 5: 8.)

„Dit eerst wetende, dat in het laatste der dagen spotters zullen komen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen, en zeggen: Waar is de belofte Zijner tegenwoordigheid.“ (2 Petr. 3: 3-4.)

In 2 Cor. 10: 10 en in Filippensen 2: 12 is het woord Parusia of tegenwoordigheid juist vertaald.

Epiphania in het Nieuwe Testament.

Het Grieksche woord Epiphania beteekent „schelle schijn“ of „bekendmaking“. Het is met „verschijning“ weergegeven en komt voor op de volgende plaatsen:

„... gelijk gij dit gebod houdt, onbevlekt en onberispelijk tot op de verschijning van onzen Heer Jezus Christus; die te Zijner tijd vertoonen zal te zijn de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen en Heere der Heeren.“ (1 Tim. 6: 14, 15.)

„Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus, Die de levenden en de dooden oordeelen zal in Zijne verschijning en in Zijn Koninkrijk.“ (2 Tim. 4: 1.)

„Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen die Zijne verschijning hebben liefgehad.“ (2 Tim. 4: 8.)

„Verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker, Jezus Christus.“ (Tit. 2: 13.)

„En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden,

23-27
leer!
Het gebod in de 1ste klas
Zie ook 2 Thess 2: 1
Zelfschik

denwelke de Heere verdoen zal door den Geest Zijnsmonds en te niet maken door de verschijning (Epiphania — den schellen glans en luister) Zijner tegenwoordigheid (Parusia)." (2 Thess. 2 : 8.)

Apokalypse in het Nieuwe Testament.

Het Grieksche woord Apokalypsis alsook apokalypto, beteekent „openbaring”, „onthulling”, „ontsluiering” (van iets, dat te voren aanwezig, maar verborgen was). De naam van het laatste boek des Bijbels, „Apokalypse — Openbaring” — is van denzelfden oorsprong. „Apokalypsis is vertaald met „onthuld”, „openbaring”, „verschijning”, „komst” en „kennisgeving”. Het komt voor op de volgende plaatsen, die op de tweede Tegenwoordigheid onzes Heeren en Zijne macht en heerlijkheid betrekking hebben en die aanduiden, hoe Zijne tegenwoordigheid aan de wereld bekend gemaakt, onthuld en geopenbaard zal worden. Vele dezer teksten toonen ook aan, dat wanneer Hij aan de wereld zal geopenbaard worden, Zijne Kerk, Zijn Lichaam bij Hem zijn en gelijktijdig en op dezelfde wijze met Hem geopenbaard zal worden.

„Ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid, die aan ons zal worden geopenbaard.” (Rom. 8 : 18.)

„Gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alsoo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen.” (1 Petr. 4 : 13.)

„..... tot een onverderfelijke, en onbevleekelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt, door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd.” (1 Petr. 1 : 4, 5.)

„..... deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden.” (1 Petr. 5 : 1.)

„Eens jegelijks werk zal geopenbaard worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt.” (1 Cor. 5 : 13.)

Hier wordt klaarblijkelijk gezinspeeld op de beproevingen dergenen, die het eigendom des Heeren zijn, gedurende Zijne Tegenwoordigheid aan het einde van dit Evangelisch tijdperk. De woorden van den Apostel stemmen dus overeen met de voorspelling des Heeren in betrekking tot dezelfde beproevingen, wanneer Hij zegt:

„Er is niets bedekt, dat niet zal ontdekt worden.” (Luc. 12 : 2.)

„Hoopt volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt, in de openbaring van Jezus Christus.” (1 Petr. 1 : 13.)

„..... in de openbaring van den Heer Jezus van den hemel.... met vlammend vuur wraak doende enz.” (gericht tegen alle ongerochtigheid.) (2 Thess. 1 : 7, 8.)

„Alzoo dat het u aan geene gave ontbreekt, verwachende de openbaring (onthulling, apokalypsis) van onzen Heer Jezus Christus.” (1 Cor. 1 : 1, 7.)

(Die des Heeren zijn, zullen niet mogen nalaten werkzaam te zijn, te waken en te wachten op den grooten zegen tot de openbaring of onthulling des Heeren; en als waakzamen zullen zij van Zijne Tegenwoordigheid en van het oogstwerk van te voren op de hoogte zijn en mede deelhebben aan Zijne onthulling.)

„Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan die des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid in de openbaring apokalypsis' onthulling) van Jezus Christus.” (1 Petr. 1 : 1, 7.)

„Want het schepsel (de menschheid), als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring (apokalypsis, onthulling) der kinderen Gods (der Kerk).” (Rom. 8 : 19.)

„Maar op den dag, op welken Lot van Sodom uitging, regende het vuur en sulfer van den hemel en verdierde allen. Even alzoo zal het ook zijn in den dag, op welken de Zoon des menschen zal worden geopenbaard.” (Luc. 17 : 29, 30.)

Deze schriftuurplaats wil zeggen, dat de oordeelen of gerichten van den komenden „tijd van benauwdheid” krachtens de voorspelling zullen beginnen, zoodra „het rout der aarde” de heiligen, tot op het laatste lid, zullen veranderd zijn. Alsdan zal de „Zoon des Menschen”, die

reeds sedert eenigen tijd tegenwoordig was om „Zijne uitverkorenen” te verzegelen en te vergaderen, als aanwezige Rechter der wereld openbaar worden.

Zijne tegenwoordigheid wordt langzamerhand onthuld.

In het bovenstaande hebben wij de onderscheidingslijn tusschen de Parusia en de Epiphania en de Apokalypse onzes Heeren scherp getrokken om den lezer in de beschouwing van het onderscheid in beteekenis te steunen. Dat echter het helder schijnsel (Epiphania) van den Aanwezige spoedig na het begin Zijner Tegenwoordigheid (Parusia) aanvangen moet, spreekt van zelf. Gelijk bij Zijne eerste Komst, zoo zal het ook thans wederom zijn: „Het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen.” (Joh. 1 : 5.) De openbaring of de onthulling van de Tegenwoordigheid des Heeren is begonnen met de getrouwen der Kerk en strekt zich langzamerhand ook uit over de wereld in het algemeen. Tot op den tijd, waarin de benauwdheid met macht losbreekt, wordt de Parusia slechts door de getrouwe wachtters erkend, en slechts door hen kan de glans der Tegenwoordigheid des Heeren gewaardeerd worden. Voor hen is het schitterende licht van de Tegenwoordigheid des Heeren, de toenemende glans van het licht der waarheid in betrekking op het Woord, het karakter en het plan Gods steeds toenemende blijdschap. Van hen zegt de Apostel: „Maar, gij, broeders! zijt niet in de duisternis” ten opzichte van de gebeurtenissen van den dag des Heeren, maar gij zult van te voren weten, dat de benauwdheid over de wereld komt, gelijk de barenood over eene bevruchte vrouw.” (1 Thess. 5 : 3—4.)

Terwijl de openbaring van de Tegenwoordigheid des Heeren de harten Zijner geloovigen verlicht, gelijk de Morgenster (2 Petr. 1 : 19) en dus bewerkt, dat zij de bedoelingen Gods met betrekking tot den tegenwoordigen en den toekomstigen tijd verstaan en niet gelijk de wereld in de duisternis blijven, zal de schelle schijn van de Tegenwoordigheid des Heeren ook de naamkerk en de beschaafde wereld in het algemeen treffen, echter op een geheel andere wijze. Het kenmerkende karakter van het oogstwerk van Christus is een algemeen openen der oogen voor recht en onrecht, rechtschapenheid en zonde.

Het licht, dat nu veertig jaar heeft geschinen, maakt de wereld wakker hare rechtvaardige (of dikwijls ook onrechtvaardige) aanspraken te doen gelden, zij komt tot het besef, dat de aarde aan de menschheid in het algemeen en niet slechts aan enkelen toebehoort, die haar in bezit hebben genomen. In dezen tijd wordt het foutieve en onware van vele lang geëerde theorieën en instituties blootgelegd, onverschillig of deze wereldlijke of geestelijke macht betreffen, sociaal of financieel zijn. Onze Heere zeide van dat licht, dat het ten tijde Zijner tweede (Komst) Tegenwoordigheid zou schijnen, dat het de verborgenheden aan het licht zou brengen en de beraadslagingen des harten openbaren. „Want er is niets verborgen, dat niet openbaar zal worden, noch heimelijk, dat niet zal worden ontdekt.” (Luc. 8 : 17.) Laat ons niet over het hoofd zien, dat in dezen samenhang de Apostel verklaart, dat de macht van Satan om de wereld door den Antichrist te verleiden door den schellen schijn (Epiphania) der tegenwoordigheid (Parusia) des Heeren (2 Thess. 2 : 8) zal worden verteerd.

Aldus bezien, veroorzaakt het schitterend licht der tegenwoordigheid onzes Heeren onuitsprekelijk groote blijdschap in de harten der geloovigen, die geduldig op Hem wachten en op de door Hem beloofde bevrijding. De aanraking van dezen schellen schijn heeft voor de wereld ten gevolge, dat hare zelfzuchtige neigingen worden geprikkeld en ontevredenheid wordt aangekweekt. Aldus wordt de wereld voorbereid voor de groote eind-catastrophe, zooals die in Gods Woord is voorspeld, de ineenstorting aller tegenwoordige inrichtingen en regeeringen in anarchie — „een tijd van benauwdheid, zooals niet is geweest, sinds een volk bestond”.

Wij merken reeds op, dat Daniel ongeveer 2500 jaar geleden geprofeteerd heeft, dat „in de dagen dier koningen” (de vertegenwoordigers van het vierde wereldrijk, wereldlijk-kerkelijk Rome, zooals het in de voeten

en teenen van het beeld getoond wordt) zal de God des hemels Zijn Koninkrijk oprichten en door hetzelfde „al die koninkrijken vernalen en te niet doen“, en dat na de omverwerping van het beeld het Koninkrijk Gods, door den steen voorgesteld, grootelijks zal toenemen en de geheele aarde vervullen. Zooals wij zoo even hebben aange-toond, zijn wij nu in den tijd, dat het Koninkrijk van God zijn groote macht uitoefent op de koninkrijken der aarde, de Koning is Zelf tegenwoordig, en moet tegenwoordig zijn om de tegenwoordige koninkrijken te kunnen verwoesten en hunne macht hun te ontnemen. Wij zien, hoe Hij alreeds Zijne invloeden uitoefent, die de eindelijke vernietiging der koninkrijken ten gevolge zal hebben. Hij is toegerust niet alle macht Gods en zal spoedig op de puinhoopen der wereldmacht Zijn eigen, heerlijk Koninkrijk oprichten, bestaande uit Hem Zelf, den Koning en alle getrouwen van het Evangelische tijdperk, als Zijne Bruid en mede-erfgenamen.

De invloed, die uitgeoefend wordt door onzen aanwezigen Heere — Zijn Licht en Zijne Waarheid — verbreekt reeds de macht der onwetendheid en des bijgeloofs, die eeuwenlang de massa's der menscheid aan het Pausdom had onderworpen. Eveneens ontwarren zich op dezelfde wijze ook de lichtere ketenen van onkunde en dwaling, die de verschillende Protestantsche secten voor hunne geloovigen hebben gesmeed. Aan het eind zal alle bijgeloof en valsche vrees wijken. Menschelijke inrichtingen zullen te niet gaan en het feit openbaar worden, dat dwaling, onwaarheid en vrees nooit werkelijk het hart kunnen heiligen en de menscheid, bevrijd van de slavernij der vrees, zal spoedig haar ware karakter van zelfzucht en goddeloosheid vertoonen en het aanbreken der voorspelde groote benauwdheid verhaaten.

Het zou een vergissing zijn aan te nemen, dat de **Tegenwoordigheid** des Heeren uitsluitend of hoofdzakelijk met de wereld en de voorbereiding tot den ondergang haar tegenwoordige toestanden zou in verband staan. Integendeel het hoofdwerk des Heeren gedurende Zijne Parusia betreft Zijne Gemeente. Gelijk wij reeds gezien hebben, moet Hij na Zijne Wederkomst het allereerst afrekenen met Zijne knechten, die Hij de ponden of talenten heeft toevertrouwd. Daarna zal Hij Zijn toorn tegen de kwaaddoeners openbaren in de groote benauwdheid van den „Dag der wrake; zij, die niet hebben gewild, dat Hij over hen Koning zou zijn“, en zal ze doen „doodslaan“ (Luc. 19 : 27.) „Het zal geschieden, dat alle ziel, die dezer profet niet zal gehoord (noch gehoorzaamd) hebben „uitgerogid zal worden uit den volke“. (Hand. 3 : 21—23.) Deze tijd begint met het verbranden van het onkruid, aan het einde dezer Evangelie-eeuw in de groote benauwdheid, „alwaar zal zijn weening en knersing der tanden“. (Luc. 13 : 28.) En dit rechtvaardig oordeel zal gedurende het geheele Duizendjarige-Rijk, tot aan zijn einde voortgaan en allen, die moedwillig zich verzetten en niet gehoorzamer zijn Christus en Zijn Evangelie des heils zullen uitgerogid (vernietigd) worden. (Jes. 65 : 20; Hand. 3 : 23; Openb. 20 : 8, 9.)

Volgens ons geloof en onze verwachting in de H. Schrift begon alreeds de oprichting van het Koninkrijk. Spoedig zal hetzelfde de koninkrijken dezer wereld vernalen en derzelven plaats innemen. Het is geen aardsch maar een hemelsch Koninkrijk, geen vleeschelijk maar een geestelijk, geen zichtbaar maar een onzichtbaar, edoch een machtig Koninkrijk. Sommigen meenen, dat de Evangelische-eeuw, ofschoon in den geest begonnen, straks in eene aardsche heerschappij met Christus en Zijne uitverkorenen in het vleesch op een aardschen troon haar hoogtepunt zal bereiken. Integendeel leert ons de H. Schrift, dat de Koning en Zijne Gemeente of mede-erfgenamen geen vleeschelijk, maar een geestelijk Koninkrijk zullen vormen. Zijne onderdanen echter, aan wie de op Golgotha gekochte wederoprichtingszegeningen ten deel vallen, zijn menschen in het vleesch, wier hoogste hoop en hoogste doel is de **wederoprichting** tot de heerlijke volkomenheid der menscheijke natuur, die door Adam in Eden verloren ging en door Christus, de tweede Adam, op Golgotha weder verworven werd — te zijn het aardsche beeld van den Hemelschen Vader. Wij houden het er voor, dat Christus en Zijne heiligen gedurende het Duizendjarig-Rijk aan de menschen evenmin zichtbaar zullen zijn, als Satan „de Vorst dezer Wereld“ en zijne engelen „de booze geesten onder den hemel“ thans zichtbaar zijn.

Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat. (Luc. 17 : 20).

De Farizeën hebben bij de eerste komst de fout begaan te meenen, dat het Koninkrijk Gods, hetwelk Christus verkondigde, een zichtbaar Koninkrijk zou zijn; bestaande uit Hem zell en Zijne volgelingen in het vleesch. En omdat zij geen legers, noch andere bewijzen van wereldsche macht tot oprichting van een aardsch koninkrijk zagen, meenden zij, de aanspraken van onzen Heer aan Zijne volgelingen als ledige klanken te mogen voorstellen. Daarom vroegen zij Hem: „Wanneer komt dat Koninkrijk Gods, wanneer zullen wij het zien?“ Letten wij wel op des Heeren antwoord, hetwelk, indien de Farizeën het goed hadden verstaan, een groote openbaring voor hen zou zijn geweest. Hij antwoordde: „Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat.“ Hoe vreemd moet hun dit antwoord zijn voorgekomen. Het Koninkrijk Gods zou dus een Koninkrijk zijn, dat niet gezien kon worden. — een onzichtbaar Koninkrijk. Maar onze Heer ging met Zijne verklaring verder voort en vermeerderde hunne verlegenheid, toen Hij er nog aan toevoegde: „en men zal niet zeggen: ziet hier of ziet daar!“ en dan geeft Hij hun den sleutel tot de zaak, zeggende: „want ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden“. Met andere woorden: wanneer het Koninkrijk Gods komt, zal het onder de menschen overal aanwezig zijn, echter ten eenen male onzichtbaar, zoodat men het niet met natuurlijke oogen kan waarnemen of aanwijzen, noch zijne grenzen kan beperken; maar toch is dit Koninkrijk alom aanwezig, als een alomtegenwoordige, almachtige regeering of heerschappij der Gerechtigheid. In de oude Luthersche en in de Staten-Vertaling is de eigenlijke beteekenis door de woorden „binnen in ulieden“ verduisterd. Het zou beter vertaald zijn door „onder ulieden“. Iedereen kan gemakkelijk begrijpen, dat des Heeren bedoeling met deze woorden niet was, dat het Koninkrijk Gods destijds, of ook heden, zou zijn in de harten van zulke menschen, die Hij elders noemt: „geveinsden“ en „witgepleisterde graven vol doodsbeenderen en alle onreinigheid“. (Matth. 23 : 27.)

Hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest.

Herinneren wij ons ook de door onzen Heere aan Nicodemus gegeven verklaring, omtrent geestelijke dingen, waarin Hij duidelijk zegt, dat slechts degenen, die geestelijk verwekt, of wederom geboren zijn het Koninkrijk Gods zien, of in hetzelfde kunnen ingaan. (Joh. 3 : 3—6.) Dit heeft niet alleen betrekking op de **verwekking** door den Geest, bij de op grondige bekeering gevolgde toewijding of overgave van ons lichaam Gode tot een levende offerande. (Rom. 12 : 1); maar het sluit ook in het uit den geest **geboren-zijn** bij de opstanding „uit de dooden“. Hierop heeft immers de apostel Paulus het oog, als hij ons verzekert „dat vleesch en bloed (d. w. z. de menscheijke natuur) het Koninkrijk Gods niet kunnen beërven“. Hij doet ons verstaan, dat allen, die deelgenooten van het Hemelsche Koninkrijk wenschen te worden „veranderd“ moeten worden van menscheijke of vleeschelijke tot hemelsche toestanden; van zwakheid tot kracht, van aardsche tot geestelijke gesteldheid. (1 Cor. 15 : 42—44, 50.)

Het heerschende dwaalbegrip omtrent de opstanding der dooden, schijnt den kinderen Gods vooral te verhinderen om dit onderwerp duidelijk te begrijpen. Wij wenschen thans niet te spreken over de opstanding der wereld, die haar tot menscheijke toestanden en menscheijke natuur brengen zal. Maar in verband met ons onderwerp is het noodzakelijk, dat wij enkele trekken der **eerste** (voornaamste, beste en hoogste) **opstanding** hier beschouwen, omdat aan deze **eerste opstanding** alleen Christus (het Hoofd) en de Kerk (Zijn Lichaam — de Koninkrijksklasse —) deel heeft. (Openb. 20 : 4—6.) Alle ware leden der Kerk Zijn offeraars, omdat „zij hunne lichamen stellen tot eene levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande“. (Rom. 12 : 1.) Met het oog op het ten offer brengen der **menscheijke natuur** is Gods gave voor hen de verandering tot **geestelijke natuur**; zij worden daarom „nieuwe creaturen“ genoemd. Hun verhooging is eene zeer hooge — eene verhooging ver boven de menscheijke natuur, die een weinig minder

is dan de natuur der engelen, de laagste orde van geestwezens. Zij zullen verhoogd worden tot de natuur en gelijkelijk huns Heeren „verre boven alle engelen, overheden, machten, krachten en heerschappij“ (Eph. 1:21) tot deelhebbers aan den hoogsten trap der geestelijke natuur, n.l. der goddelijke natuur, met hare wonderbare eigenschap der onsterfelijkheid¹⁾ of leven in zichzelf. (2 Petr. 1:4; Joh. 5:26.)

Het punt, dat meer dan eenig ander den onderzoeker aangaande dit onderwerp blijkt te verwarren, is de opstanding onzes Heeren. Velen besluiten uit het feit, dat de Heere na Zijne opstanding in een lichaam van vleesch en bloed verscheen, hij nog altijd een lichaam van vleesch en bloed moet hebben, bedekt met al de wonden van Golgotha, en wanneer zij aan Zijne tweede Komst denken, meenen zij Hem als een menscheijk wezen (van vleesch en bloed, een weinig minder dan de engelen) te zullen aanschouwen. Zulk eene verwachting is verkeerd, gelijk wij uit de H. Schrift zullen aantoonen. Onze Heer was na Zijne opstanding een geestwezen en Zijne verschijningen aan Zijne discipelen in verschillende vleeschelijke lichamen bleken juist te beantwoorden, aan hetgeen in de H. Schrift aangegeven is, omtrent Zijne menschwording — alvorens Hij „de Mensch Christus Jezus“ werd, toen Hij nog in het bezit der heerlijkheid was, die Hij bij den Vader had van voor de grondlegging der wereld, n.l. de heerlijkheid van het hoogste geestwezen. Zoo wordt ons bijvoorbeeld medegedeeld, dat de Heere en twee engelen aan Abraham en Sara, als mannen in lichamen van vleesch en bloed, alsook in gewone menscheijke kleeding verschenen en het verhaal zegt, dat „zij aten en met Abraham spraken.“ Bij eene andere gelegenheid verscheen de Heere aan Mozes, niet in een vleeschelijk lichaam, maar als „vuurvlam“ in het schijnbaar brandend braambosch, uit hetwelk de Heere met Mozes sprak. Hieruit blijkt, dat de engelen in vroeger tijden nu en dan gebruik maakten van hunne bekwaamheid om zich in eene andere gedaante te vertoonen, ten einde der menscheijk den wil van God aan te kondigen. Wij houden het er voor, dat zulk een verkeer met de menschen nu niet meer plaats heeft, omdat de heilige schriften der goddelijke openbaring nu volledig zijn, zoodat door derelven „de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk, volmaaktelijk toegerust.“ (2 Ti. 3:16-17) en geen verdere aankondigingen of openbaringen meer noodig zijn.

Bij het lezen van het bericht over de verschijningen onzes Heeren aan Zijne discipelen na Zijne opstanding wordt gewoonlijk het feit over het hoofd gezien, dat de Heer in 't geheel toch slechts enkele malen verscheen en dat deze bezoeken altijd slechts kort zijn geweest en dat, na den dag Zijner opstanding, er lange dagen en weken lagen, waarin de discipelen niets van Hem zagen. Gewoonlijk wordt ook over het hoofd gezien, dat Hij in verschillende gedaanten verscheen; waarvan weliswaar eene met het gekruisigde lichaam overeenkwam, omdat Thomas uitdrukkelijk gezegd had geenszins te zullen gelooven, het zij dan, dat hij het teeken Zijner nagelen zou zien. Hij wordt daarvoor echter door den Heer gelaakt: „omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zoo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen gelooven.“ (Joh. 20:25-29.) In het algemeen wordt er ook niet op gelet, dat de Heere na Zijne opstanding door niemand van de wereld gezien werd, maar alleen door Zijne discipelen, gelijk geschreven staat, aan dewelken Hij Zich „openbaarde“. Dit stemt overeen met Zijn eigen uitspraak vóór Zijn dood: „Nog een kleinen tijd en de wereld zal Mij niet meer zien.“ (Joh. 14:19.)

De verandering van natuur, die onze Heer in de opstanding ondervond, was niet minder een trap opwaarts van aardschen tot hemelschen toestand dan de verandering, die Hij bij Zijne geboorte doormaakte een trap benedenwaarts was, uit den hemelschen tot den aardschen toestand, toen Hij Zijne heerlijkheid aflegde en Zichzelf vernederde. Hij heeft de heerlijkheid Zijner hooge geestelijke natuur afgelegd om mensch te worden, en omgekeerd heeft Hij in Zijnen dood de menscheijke natuur gelaten om in de opstanding de waardigheid, rang en heerlijkheid der goddelijke natuur aan te nemen. De apostel schrijft met betrekking tot de verandering, die de Heere

bij Zijne opstanding ervoer: „dat God Hem uitermate heeft verhoogd.“ (Fil. 2:9.) Het moest allen duidelijk zijn, dat wij onze Heere Zijne heerlijkheid als geestwezen nederlegde, Zichzelf vernederde en arm werd, toen Hij de menscheijke natuur aannam, dit tot een bepaald doel was — en dat Hij, toen dit doel was vervuld, de geestelijke, zelfs goddelijke natuur ten volle herkreeg. In plaats daarvan is het algemeene gevoelen, dat onze Heere Jezus in den hemel nog bezwaard is met een menscheijk lichaam, geheel ongeschikt voor hemelsche toestanden, dat nog daarenboven dit vleeschelijk lichaam al de teekenen van geestelijke en lichamelijke smarten draagt, die Hij als onzen losprijs door het contact met de zonde en de zondaren ontving.

Zulk een zienswijze, onteert het karakter van onzen Hemelschen Vader. Wij kunnen ons niet voorstellen, dat de Vader de zelfvernedering en de getrouwe uitvoering van den goddelijken wil, ten nadeele van Zijn veelgeliefden Zoon zou doen strekken. De H. Schrift leert ons, dat onze Heere Jezus „vleesch werd“, dat Hij „vanwege het lijden des doods“ Zich vernederde en onze natuur heeft aangenomen, maar niet om in alle eeuwigheid met de vleeschelijke natuur belast en daardoor belemmerd te zijn. Wanneer onze Heere Zijne litteekenen in alle eeuwigheid behouden moest, zoo zou men, de lijn doortrekkend, moeten aannemen, dat Zijne volgelingen eveneens nooit van hunne gebreken, misvormingen, litteekens enz. bevrijd kunnen worden. Ware **dit** de goddelijke bedoeling, zoo zou „het volmaakte“ nooit kunnen komen; want wij zouden voor eeuwig met onvolmaakte heden belast blijven. (1 Cor. 13:10.)

Wanneer wij de juiste zienswijze aangaande dit onderwerp verkrijgen, zoo valt elke moeijelijkheid en elke tegenbedenking weg. De H. Schrift leert immers, dat „Hij is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt naar den geest.“ „Indien wij ook Christus naar het vleesch gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vleesch.“ (1 Petr. 3:18; 2 Cor. 5:16.) Bij Zijne opstanding werd Hij, de tweede (laatste) Adam, „tot een levendmakenden Geest“. (2 Cor. 15:45.) „Nu is de Heere de Geest.“ (2 Petr. 3:17.) Wanneer Hij aan Zijne discipelen na Zijne opstanding onder verschillende omstandigheden en in verschillende gedaanten verscheen, dan verdween Hij eenvoudig weer, zoodra Hij hun de gepaste les had doen verstaan, waardoor hunne harten „brandend“ in hen waren.

De Heere verscheen aan Zijne discipelen in verschillende gedaanten en wel om twee redenen:

(1.) Wanneer Hij Zich als mensch vertoonde, begrepen zij Zijne onderwijzingen beter, dan wanneer Hij hen in de heerlijkheid van een geestwezen ware verschenen; Hij had dan ook een wonder aan hunne oogen moeten bewerken en ze bekwaam gemaakt hebben Zijne geestelijke heerlijkheid te aanschouwen; zij zouden te verschrikt en verbijsterd zijn geweest om hun nut te doen, met hetgeen Hij hun te zeggen had.

(2.) Dan ook waren zij nog „natuurlijke menschen“ dus nog niet door den geest verwekt, want Pinksteren was nog niet gekomen. (Joh. 7:39) vandaar waren zij onvoorbereid geestelijke dingen te verstaan. „De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn.... en hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden.“ (1 Cor. 2:14.)

Van de apostelen was Paulus de eenige, die den Heere zag, „gelijk Hij is.“ Hij deelt ons mede, dat des Heeren geestelijke tegenwoordigheid, wel verre van vleeschelijk of den mensch gelijk te zijn, hem omscheen als een licht, hetwelk den glans der middagzon overtrof (Hand. 26:12-18). De werking van den glans op de oogen van Paulus was zeer nadeelig en wij kunnen aannemen, dat de schadelijke gevolgen hem tot aan het graf vergezelden, ofschoon door een wonder na drie dagen „hem de schellen van de oogen vielen“, waardoor hij het gezicht gedeeltelijk herkreeg. (Hand. 9:3-18). Hoogst waarschijnlijk wilde Christus de apostelen met het oog op Zijn opstanding onderwijzen, dat dezelve niet eene opstanding was tot Zijn voormaligen staat, maar tot nieuwe toestanden, waarin Hij komen en gaan kon, als de wind, zonder dat iemand weet „van waar hij komt en waar hij beengaat.“ (Joh. 3:8). Hij kon zich aan de discipelen in het eene of het andere lichaam „toon“, of Hij kon ook bij hen zijn, zonder van hen te worden bemerkt, juist zooals „de engel des Heeren Zich legert rondom degenen, die Hem vreezen“;

¹⁾ Vraag gratis „De Volkskansel“, 1e Jaargang No. 2, over „De Hoop der Onsterfelijkheid“.

maar onzichtbaar voor hen blijft, omdat hij een geestwezen is. (Ps. 34 : 8).

Wij zullen Hem gelijk wezen, want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

(Luc. 19 : 44.)

Wanneer wij van de heerlijkheid onzes Heeren het juiste begrip hebben, en wij ons de uitspraken van den Apostel herinneren, dat het „kleine kuddeke“ Hem gelijk zal zijn en „Hem zien zal, gelijk Hij is“, dan is het niet moeilijk te verstaan, dat de geheele verheerlijkte Kerk voor de wereld even onzichtbaar zal zijn, als de Hemelsche Vader, en onze Heere Jezus na Zijne opstanding dit zijn. En wanneer wij bedenken, dat de Kerk het Koninkrijk Gods, het „Koninklijk Priesterdom“ vormen zal, hetwelk gedurende het Millennium of Duizendjarig-Rijk heerschen en de wereld zegenen zal, alsdan begrijpen wij de woorden des Heeren tot de Farizeën: „Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat; en men zal niet zeggen: „Ziet hier of niet daar! want ziet het Koninkrijk Gods is onder ulieden als een aanwezige, doch onzichtbare autoriteit, — de heerschappij der gerechtigheid.“

Zij erkennen den tijd hunner bezoeking niet.

(Luc. 19 : 44.)

Onze Heere berispte de leeraars van Israël, omdat zij de teekenen der tijden niet konden onderscheiden, dewijl zij „den tijd hunner bezoeking“ niet erkenden. Uit Zijne woorden kunnen wij besluiten, dat hunne onwetendheid een bewijs hunner onverschilligheid was; waardoor zij der goddelijke genade onwaardig waren. Hij zeide tot hen: „Gij geveinsden! het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden, en kunt gij de teekenen der tijden niet onderscheiden.“ (Matth. 16 : 3.) Aan dit feit lag dus een oorzaak ten grondslag, en zich deze oorzaak bewust te worden, kon bij sommigen ten minste eene verbetering dezer fout beteekenen, een naderen tot God om door Hem te worden onderwezen. Ook thans ten tijde Zijner tweede Tegenwoordigheid zijn de toestanden niet anders. We zien, dat de wereld in verschillende richtingen in wetenschap zeer toeneemt en vele harten verwonderd en verontrust zijn met betrekking tot „de dingen, die de aarde zullen overkomen“, (Luc. 21 : 25, 26) en dat hun het hart zal berwijken van vrees bij de verwachting van de op handen zijnde onthinding van het maatschappelijk gebouw in eene wereldomvattende anarchie. In betrekking tot den tijd, waarin wij leven en de dreigende, groote gebeurtenissen en veranderingen is evenwel niemand zoo blind, dan juist de leiders op godsdienstig gebied.

Zij zijn verblind door hunne valsche theorieën. Zij zeggen, dat de opdracht des Heeren aan Zijne Gemeente is om de wereld in een Koninkrijk Gods te veranderen en aldus de heerschappij der gerechtigheid te doen aanbreken. En zij wanen zich zoo zeker in hun theorie, dat zij niet eens kunnen zien, wat de wereld zelfs duidelijk erkent, dat het getal der jaarlijks (in naam) bekeerden, kleiner is dan de natuurlijke vermeerdering van de bevolking der wereld, en dat zij dus, zelfs al hadden zij miljoenen van jaren voor zich, de bekeering der wereld nooit zouden kunnen bewerken, maar integendeel aan het einde van dezen tijd het getal ware christenen naar evenredigheid kleiner zou wezen dan thans. Hun theorie verhindert hen ook het feit te beseffen, dat in de beschaafde landen velen slechts om nationaliteit, maatschappelijke redenen, of ter wille van aardse voordeelen zich bij de christelijke gemeenten aansluiten en niet uit liefde tot God en Zijn gerechtigheid, of uit oprechte bekeering en toewijding des harten, langs den „smalen weg“ van zelfverloochening en zelfopoffering, in de ootmoedige navolging van Jezus.

Bij gevolg is de wereld inderdaad beter in staat de teekenen der tijden te onderscheiden, dan vele naamchristenen, die vol vooroordeelen zijn. Doch niemand kan deze dingen van uit het ware standpunt zien, dan degenen, die dit standpunt innemen; dat is slechts aan hen gegeven, die zich den Heere ten volle gewijd hebben en op Zijn Woord vertrouwen. Dezen zijn niet in de duisternis; de Heere houdt voor hen Zijne goede oogmerken niet verborgen;

zij weten van den zegen, die in de eerste plaats Zijne Gemeente en door deze der wereld zal ten deel vallen; zij kennen ook Zijne oogmerken ter tuchtiging en verootmoediging der wereld — in de groote benauwdheid (Dan. 12 : 1) waardoor deze tot het ontvangen van den zegen wordt voor- en toebereid.

Die in Christus gestorven zijn, zullen éérst opstaan. (1 Thess. 4 : 15—16.)

Het voornaamste werk onzes Heeren gedurende dezen „oogsttijd“, in het bijzonder gedurende het eerste gedeelte ervan, (wanneer Hij Zijne getrouwe knechten van het Evangelisch tijdperk voor Zich laat komen, om met hen af te rekenen ter hunner belooning) heeft betrekking op de Kerk (als uitverkorenen) in zijn geheel en beperkt zich niet tot hare levende leden. Men dient te letten op de uitspraak des apostels over dezen tijd en het werk. Hij leert ons, dat het werk des Heeren gedurende den oogst begint met „de dooden in Christus“. „Wij, die levend zullen overblijven tot de komst d.w.z. Tegenwoordigheid des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn... en die in Christus gestorven zijn, zullen éérst opstaan.“ Wanneer wij deze uitspraak onderzoeken in verband met de gelijkenis, begrijpen wij daaruit, dat de afrekening, belooning en opstanding van de in Christus ontslapenen zal plaatsgrijpen; alvorens het afrekenen en beloonen van de nog levende leden begint. Wanneer het nu waarheid blijkt, zooals wij in het voorgaande kortelijk hebben aangetoond, dat wij thans „in de dagen van den Zoon des Menschen“ leven, en dat Zijne Tegenwoordigheid van af den Herfst van het jaar 1874 dateert, zoo moeten wij ook gelooven, dat de opstanding der „ontslapen“ heiligen kort na de aankomst des Heeren moest plaats hebben. En volgens de Heilige Schrift zijn wij in staat met tamelijke zekerheid een bepaald datum aan te nemen, ofschoon de geheele zaak voor het natuurlijk oog onzichtbaar is en slechts met het oog des geloofs en bij het licht des goddelijken Woords kan gezien worden.

Gelijk wij reeds in het licht van het goddelijk Woord hebben gezien, was het Joodsche tijdperk in alle bijzonderheden een voorbeeld en illustratie van het Evangelische tijdperk. Wanneer wij dit in gedachte houden, dan kunnen wij ons uit de volgorde van de goddelijke regelingen der Joodsche eeuw een oordeel vormen over den voortgang des oogstes in onzen tijd. Gaan wij het Joodsche tijdperk na, zoo vinden wij, dat drie en een half jaar van hun oogsttijd slechts aan de bekendmaking der tegenwoordigheid des Meesters gewijd waren, gedurende welken tijd Hij zich aan de toenmalige naamkerk d.w.z. het volk Israël heeft aangeboden — en dat deze drie en een half jaar eindigden met de verwerping der Kerk, ten tijde van den dood onzes Heeren. Voorts vinden wij, dat ook naderhand ondanks de verwerping van het nominale systeem (de naamkerk) de oprechte Israëlieten in de gemeenschap des Heeren door den H. Geest er uitgeroepen werden. Wij merken ook op, dat het juist ten tijde van de verwerping van het Joodsche huis was, dat onze Heer zinnebeeldig Zijn ambt als Koning aanvaardde en voor hunne oogen op een erehin Zijn intocht hield, als Koning der Joden; en doen wij nu onderzoek naar den tijd, waarop aan het einde van dit tijdperk onze Heer als Koning der Koningen Zijn koninklijke macht en autoriteit ten volle moet aanvaarden, zoo vinden wij, dat dit op den antitypischen datum geschiedde, n.l. drie en een half jaar na den Herfst van het jaar 1874, dus in de Lente van het jaar 1878.

1) Met het oog op 1 Thess. 4 : 17 zouden wij willen opmerken, dat de Statenvertalers onder den invloed hunner verkeerde zienswijze over het woord „te zamen“ in de beteekenis van op hetzelfde moment of denzelfden dag verkeerd vertaalden. Want het Grieksche woord is hetzelfde als in hoofdstuk 5 : 10, waar het door „te zamen“ vertaald wordt of in Matth. 13 : 29—30, of Rom. 3 : 12 alwaar het door „altemaal“ vertaald wordt zooals ook door de Deutsche Elberfelder vertaling, de „Parallel-Bibel“ en „Das Neue Testament“ vertaald door Dr. L. Reinhardt. De juiste beteekenis is dus, dat in den oogsttijd allen tezamenkomen, terwijl vers 16 uitdrukkelijk zegt, dat dezen „zullen éérst opstaan“, en volgens vers 17 zullen „daarna“ de anderen opgenomen worden. Dit „het éérst“ en „daarna“ bewijst, dat het niet op hetzelfde oogenblik kan zijn, maar wel in dezelfde tijdperken alwaar de 40 jaren van oogsttijd worden bedoeld, gelijk in de gelijkenis van Matth. 13 gezegd wordt, dat „in den tijd des oogstes“ of de „oogsttijd der wereld“ d.w.z. het „Evangelisch tijdperk“ de Zoon des Menschen Zijne uitverkorenen zal vergaderen. De verandering van den enkeling is immers in het moment van zijn sterven „in een oogenblik“ sedert 1878 volgens Openb. 14 : 13, (1 Cor. 15 : 51—52.)

En zooals het eerste werk onzes Heeren na Zijn aauvaarden van het Koninklijk ambt in den ten deele zinnebeeldigen oogst de verwerping was van het nominale huis van Israël, opdat Hij met het verzamelen der oprechte Israëlieten kon beginnen, zoo moest in dezen tegenwoordigen oogst, als eerste werk onzes Konings, de verwerping van het nominale huis der zonen plaats hebben, opdat ook uit dit huis — het naam-christendom in de geheele wereld „van het eene uiterste der (Kerken) hemelen tot het andere uiterste derzelve“ (Matth. 24 : 31) — de ware leden der Kerk, „Zijne uitverkorenen“, bijeenvergaderd kunnen worden. De verwerping der naamkerk en de roep tot de Zijnen: „gaat uit van haar“ wordt symbolischerwijze de val van Babylon of het uitspuwen der Laodiceakerk genoemd. (Openb. 3 : 16—22; 18 : 2—4.)

Hier dus hebben wij een aanduiding van den tijd, waarop het oordeel of het gericht van des Heeren knechten aan de orde is te beginnen, in de gelijkenis voorgesteld door den Koning, die Zijne dienstknechten tot Zich riep om hunne verslagen te hooren, volgens Matth. 25 : 14—30 en Luc. 19 : 11—27; en in het licht der uitspraak van Paulus (1 Thess. 4 : 15), dat namelijk de levenden niet zullen voorkomen „degenen, die ontslapen zijn“, kunnen wij zien, dat op het genoemde tijdstip — nog vóór dat de afrekening met de levenden begon — de ontslapenen, „de dooden in Christus“, opgewekt werden en hun aandeel van de „eerste opstanding“ in heerlijkheid, eer en macht, als geestelijke, dus voor de menschen onzichtbare wezens — ontvingen.

De opstanding der heiligen veroorzaakte geenerlei wanorde op de kerkhoven of aan de graven. „Hetgeen uit den geest geboren is, dat is geest“, (Joh. 3 : 6) en gelijk onze Heere na Zijne opstanding voor een iegelijk onzichtbaar was (niet slechts voor de wereld, maar ook voor de Gemeente, met uitzondering van de gevallen, toen Hij Zich aan de laatste door een wonder „openbaarde“), alzo is het ook met de getrouwe overwinnaars. Zij zijn onzichtbaar, en omdat er thans geen zichtbare teekenen noodzakelijk zijn, om hunne opstanding te bewijzen, zoo kunnen wij zulke kennisgevingen ook niet verwachten. „Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.“

Allen, die het kuisjen inzien, dat de heiligen, die vóór den oogst van dit tijdperk hun loop voleindigd hebben, slapen moesten, (opdat de roeping en verkiezing der Kerk plaats greep vóór den door God vastgestelden tijd tot oprichting van het koninkrijk), zal het duidelijk zijn, dat de Heere dadelijk na de aanvaarding van zijn ambt als Koning Zijne getrouwe navolgers, die Hem gedurende Zijne afwezigheid hunne trouw bewezen en wier kronen der gerechtigheid tot Zijne wederkomst weggelegd waren (1 Tim. 1 : 12), uit de gevangenis des doods zal hebben bevrijd. Het zou onlogisch zijn aan te nemen, dat zij nu nog langer in den doodsloop verblijven moesten, nadat de Heere Zijn groote macht tot Zich genomen en Zijne heerschappij heeft aanvaard. Vandaar houden wij het er voor, dat de opstanding „der dooden in Christus“ in de Lente van het jaar 1878 heeft plaats gevonden.

Nog bovendien zien wij hier eene schoone analogie (overeenkomst). De opstanding onzes Heeren weinige dagen na de aanvaarding van Zijn ambt als Koning van het zinnebeeldige Israël (toen Hij introk in Jeruzalem) heeft haar parallel in de opstanding der Kerk als „lichaam van Christus“, die plaats greep in het voorjaar van het jaar 1878, weinige dagen, nadat de Heere Zijne groote macht, eer en heerlijkheid, als Koning der natien had aanvaard. En nog meer, wij vinden in het boek der Openbaringen eene schildering, die in het bijzonder betrekking heeft op het begin des oogstes van dit tijdperk. „Een des menschen Zoon gelijk, hebbende op Zijn hoofd een gouden kroon en in Zijne hand een scherpe sikkel.“ Deze Hoofdmaaijer zond Zijne sikkel op de aarde en begon te oogsten, terwijl de veelbeteekenende uitspraak werd vervuld: „Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven, van nu aan!“ Ja, zegt de Geest, opdat zij mogen rusten van hun arbeid (moete) en hunne werken volgen hen.“ (Openb. 14 : 13—18.)

Deze Schriftuurplaats is door godgeleerden vaak zeer verkeerd verstaan en uitgelegd, en dientengevolge is hare ware beteekenis ten volle onbekend aan al degenen, die niet persoonlijk „krachtens gewoonte geoeffende zinnen hebben tot onderscheiding“. Zij leert ons, dat van af den tijd, dat de oogst van dit tijdperk door den gekroonden Oogster

begonnen is, d. w. z. van af de Lente 1878 een wonderbare zegen kwam op de ware navolgers des Heeren. Al zijne getrouwen, die sedert sterven, ervaren een zegen, zooals die aan de vroeger reeds ontslapen, ware leden der Gemeente niet kon ten deel vallen. Die van nu aan in Christus sterven, verlost de lichamelijke dood van hunne moeite en moedijkheden, terwijl zij hun werk d. w. z. een aandeel aan het oogstwerk, zonder staking en onder betere omstandigheden kunnen voortzetten. Het betoekent ook, dat de sedert het voorjaar 1878 aan den Heer toegewijden — de in den dood gedoopten en vandaar „de dooden“ en „met Hem stervenden“ niet den doodsloop ondergaan gelijk dit met de leden van het Lichaam van Christus, die vóór den oogsttijd hun aardchen loop voleindigden, wel het geval was. Deze „doodden“, die in den Heer sterven van nu aan (van af de Lente 1878), ervaren in het oogenblik van sterven hunne verandering — hun aandeel of deelneming in de „eerste opstanding“. Zij gaan in een oogenblik over uit de sterfelijkheid in de onsterfelijkheid, uit de natuurlijke in de geestelijke toestanden.

Dit is het, waarop de Apostel doelt, wanneer hij zegt: „Ziet, ik zeg u eene verborgenheid; wij zullen wel met allen slapen¹⁾, maar wij zullen allen veranderd worden, in één punt des tijds, in één oogenblik met de laatste bazuin.“ (1 Cor. 15 : 51, 52.) Volgens onze zienswijze begon de „laatste bazuin“, de zevende eener reeks van symbolische bazuinen, in het jaar 1874 te weerklinken, nu vóór dat de Heere Zijne groote macht tot Zich nam en Zijne heerschappij aanvaardde. En zij, moet voortgaan met weerklinken tot aan het einde van de Duizendjarige-eeuw, dus duizend jaar lang. De verandering „in één punt des tijds“, die de nog levende leden des lichaams van Christus ervaren, is in waarheid een „oogenblik“ voor den enkeling, nadat hij voor den grooten Koning rekenschap heeft afgelegd, en door Hem als mede-erigenaam in Zijn Koninkrijk werd erkend. Hiermede is echter niet gezegd, dat allen op eens in een oogenblik veranderd worden. Integendeel het oordeelen van de levende leden der Kerk, het ingaan der „wijze maagden“ tot de bruiloft aan het einde van dit tijdperk zal langzamerhand geschieden. Dit oogstwerk nam reeds de veertig jaar in beslag en spoedt ten einde. Er ligt ook in opgesloten het afwijzen der „dwaze maagden“ en het uitwerpen van een iegelijk, die zijn bruiloftskleed der gerechtigheid van Christus weer heeft uitgetrokken, gelijk ons in de gelijkenis wordt getoond.

Wij zien dus, dat onze Heere, nadat Hij Zijne oppermacht en heerschappij aanvaardde (in het jaar 1878) in de eerste plaats diegenen Zijner heiligen, Zijner „juweelen“ verzamelde, die reeds gepolijst en toebereid en vóór den tijd der oprichting van het Koninkrijk gereed waren (in het graf slapende) en dat Hij Zijne nog in het vleesch levende, getrouwe heiligen, (die tot dezelfde juweelen-klasse behooren), tot Zich verzamelt, en wel den een na den ander, zoodra zij hun loop voleindigd hebben. En zooals het noodzakelijk was, dat onze Verlosser niet slechts Zijn leven in den dood heeft gewijd, maar ook werkelijk stierf, zoo is het eveneens noodzakelijk, dat elk lid van het lichaam van Christus, hetwelk zich in den dood heeft gewijd, ook inderdaad sterft. De navolgers des Heeren zijn weliswaar reeds als „dood“ gerekend; maar dit is nog niet genoeg. De H. Schrift zegt: „Weest getrouw tot in den dood en ik zal u geven de kroone des levens.“ (Openb. 2 : 10); en wederom: „Zalig zijn de dooden (de als dood gerekenden), die in den Heere sterven, van nu aan.“ Zoo is het ook in andere Schriftuurplaatsen voorspeld, dat allen, die tot het lichaam van Christus willen behooren, gelijk het hoofd, door de poorten de doods moeten gaan; want er staat geschreven: „Ik heb wel gezegd: Gij zijt goden (machtigen) en gij zijt allen kinderen (zonen) des Allerhoogsten; nochtans zult gij sterven als een mensch en als een van de vorsten zult gij vallen.“ De twee vorsten van ons geslacht waren Adam en Christus Jezus. Adam stierf wegens ongehoorzaamheid; Christus daarentegen uit gehoorzaamheid, als zondoffer voor anderen. En de Kerk, als het lichaam van Christus, als Zijne broederen, die door het geloof in Zijne offerande (van den adamitischen dood) zijn gerechtigd geworden, zullen met Hem als mede-offeraars in Zijnen dood der gehoorzaamheid ingaan, opdat ook zij waardig geacht kunnen worden tot deelhebbers

1) Naar den groottekst.

aan „Zijne opstanding” — de eerste opstanding tot de goddelijke natuur, en goddelijke eer. — Koninklijke mede-erfenamen. (Ps. 82 : 6, 7; Rom. 5 : 12, 17; 2 Petr. 1 : 4.)

Wij gaven hier slechts een zeer korte samenstelling van bijbelsche bewijzen, dat wij thans leven in de Parusia of Tegenwoordigheid, in de „dagen van den Zoon des Menschen”, in den tijd „des oogstes” van dit tijdperk. Ook is het werk, hetwelk Hij ons zelf en door Zijne apostelen geleerd heeft te verwachten, in vollen gang. Het „verzegelen” der heiligen des Allerhoogsten aan hunne voorhoofden (Eph. 1 : 13, 14; Openb. 7 : 3) grijpt thans plaats, als ook de verieening van kennis, de waardeering van het goddelijke plan met zijn tijden en tijdsomstandigheden, verder een oordeel en een proefstelling van allen, die zichzelf en den Heer hebben beloofd Hem toe te behooren en hun leven aan Zijn dienst te wijden. Ook hebben wij aangeleerd, dat allen, die, nadat zij verzegeld en met de „tegenwoordige waarheid” gezegend werden, maar weigeren om overeenkomstig hun belofte te wandelen, weder teruggewezen en buitengeworpen worden in de buitenste duisternis, alwaar zij met de wereld moeten deelhebben aan de over haar komende groote benauwdheid. Wij gelooven, dat de schaar der uitverkorenen spoedig voltallig zal zijn en dat het laatste lid dergenen, die „in een punt des tijds” uit den toestand van sterfelijkheid in onsterfelijkheid glorieus veranderd worden, welhaast zijn aardschen loop zal voleindigen en dat alsdan de groote benauwdheid over de wereld aanbreekt, die alle hoogen, verhevenen en trotschen verootmoedigen en de wereld voor de regering van den Vrededorst voorbereiden zal.

Hier vinden wij een samenhang en een harmonie tusschen de Schriftuurplaatsen, die men in het verleden niet in overeenstemming kon brengen, en die, wanneer zij anders verklaard of van uit een ander standpunt beschouwd worden, ook heden nog niet in overeenstemming kunnen worden gebracht. Wij zien, hoe het geestelijk Koninkrijk van den Messias het geestelijk rijk van Satan zal overwinnen, en orde en gerechtigheid op aarde invoeren; en hoe door de aardsche vertegenwoordigers van den Koning de aardsche aanhangers van den vorst der duisternis overwoeld worden, waarvan velen slechts uit onwetendheid dienaren der ongerechtigheid zijn, omdat „de god dezer eeuw de zinnen heeft verblind, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus.” (2 Cor. 4 : 4.)

Opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden. (Hebr. 11 : 40.)

Wij willen hier beknopt opmerken, dat, nadat het werk der verzameling der Kerk is geschied en deze in heerlijkheid is opgenomen, de opstanding der oud-testamentische overwinnaars („Abraham, Izaak, Jacob en alle heilige profeten”) aan de beurt zal komen; zij zullen opstaan tot volkomen aardsche toestanden. Wij lezen van hen: „Gij zult hen „tot vorsten zetten over de gansche aarde”. Zij zullen door de menschen gezien worden en de zichtbare vertegenwoordigers zijn van het onzichtbare, almachtige, geestelijke Koninkrijk, van den verheerlijkten Christus. Zoo zullen de uitverkorenen vertegenwoordigers van het vleesche lijke Israël inderdaad de wereld regeeren, als de vertegenwoordigers en boodschappers van het geestelijke Israël, en de Joodsche natie zal het eerste volk zijn, dat de door den Heer ingezette vorsten en de banier van Zijn Koninkrijk zal erkennen en aannemen. (Ps. 45 : 17; Rom. 11 : 25—31; Zach. 12 : 10.)

De Parusia onzes Heeren (Zijne tegenwoordigheid in de wereld) is dus, gelijk wij gezien hebben, in het jaar 1874 begonnen en zal tot het einde van het Duizendjarige-tijdperk of Millennium voortduren. Het woord Parusia is niet slechts op een klein gedeelte van den tijd Zijner tegenwoordigheid — dus niet slechts op den aanvang van het Duizendjarige Rijk — toepasselijk; maar de Parusia van Christus en Zijn Kerk zal het geheele tijdperk van duizend jaren beslaan. Eveneens zal ook de Epiphania en de Apokalypse onzes Heeren niet de plotselinge uitbarsting van een schellen glorieschijn wezen; evenmin beteekenen deze woorden eene zichtbare openbaring en kennisgeving van den persoon onzes Heeren, of van eenig lid Zijner verheerlijkte Kerk aan het menschelijk oog. Wij herinneren aan de woorden des Heeren: „Nog een kleinen

tijd en de wereld zal Mij niet meer zien.” (Joh. 14 : 19.) Voorts mogen wij niet vergeten, dat de Kerk „Hem gelijk” zal zijn. — Hem gelijk, die „het uitgedrukte beeld van den Persoon des Vaders is”, van den „eeuwigen, onzienlijken, alleen-wijzen God”, den „Koning der eeuwen”. (Hebr. 1 : 4; 1 Tim. 1 : 17.) Gelijk de wereld den Hemelschen Vader niet ziet, evenmin is het noodig, dat zij den Heere en Zijne medeverheerlijkten met haar lichamelijke oogen aanschouwt. Zij zal, zoowel den Vader, als den Zoon en Zijne mede-erfenamen in de aardsche vertegenwoordigers en vorsten („Abraham, Izaak, Jacob en alle heilige profeten”) erkennen, die een toonbeeld zullen zijn van de volmaakte menschelijke natuur, dus het aardsche evenbeeld van den onzichtbaren God.

De Epiphania (schitterende glans of schijnsel) en Apokalypse (openbaring) onzes Heeren begonnen kort na den aanvang Zijner Parusia. De heldere glans is reeds zichtbaar voor degenen, die „in het licht” wandelen en die niet „met de wereld in duisternis” zijn. Hij bewerkt een geestelijke verlichting — een verlichting van de oogen onzes verstands, niet van onze natuurlijke oogen. De oogen onzes verstands werden geopend, waardoor wij Hem kunnen zien, dat voor het natuurlijk oog onzichtbaar is. De Epiphania onzes Heeren treft ook reeds de wereld, echter niet zoo, dat zij hare oogen des verstands opent (want de wereld heeft geen oogen voor geestelijke dingen). Toch beïnvloedt die heldere glans van des Heeren tegenwoordigheid den geheelen loop der wereld door het toenemen der wetenschap op elk gebied, zooals sedert het jaar 1878 merkbaar te bespeuren is. Op deze wijze zullen ten slotte de oogen aller blinden worden geopend.

Aller oog zal Hem zien. (Openb. 1 : 7.)

Zelfs velen van hen, die niet tot de waakzamen behooren, ontwaren de teekenen van onzen tijd en vragen met ontsteltnis: „Wat heeft dit alles te beteekenen?” De in het ooglopende toeneming van wetenschap, kunst, electriche en werktuigkundige vindingen — de algemeene ontevredenheid in den laatsten tijd te midden van overvloed en rijkdom, de vermeerdering van millionnaires en armen, alsook de reuzencorporaties met wereldomvattenden invloed en groote macht? — Waarom worden nationale politiek, staatsregering en de woorden en handelingen harer ambtenaren door de massa's bekritiseerd, zooals nooit te voren? En wat heeft het te beteekenen, dat in alle christelijke corporaties, trots oogenschijnlijke toename van ledental en van welvaart, er altijd meer ontevredenheid en misnoegen te vinden is? Van waar komt de toenemende neiging om de geloofsbelijdenissen, de predikaties, in 't kort alles te bekritisieren? Hoe komt het, dat negentiende der predikanten van alle geloofsbelijdenissen weten, dat hunne toehoorders eene verwisseling wenschen en dat zij (de predikanten) dikwijls met vreugde bereid zouden zijn hun werkring naar elders te verplaatsen — zelfs bij wat minder traktement — indien zij slechts wisten waarheen?

Het antwoord der H. Schrift op al deze vragen is: „De ure des oordeels is gekomen” (Openb. 14 : 7) — de tijd, dat de „christenheid” ten oprichte harer politieke, financieele, maatschappelijke en kerkelijke degelijkheid geoordeeld wordt en op de goddelijke weegschaal zal worden „gewogen”. De H. Schrift verklaart verder, dat zij (de naamchristenheid) „te licht bevonden” en onwaardig zal worden geacht de zaken der aarde nog langer te besturen. Het opperbestuur van het Koninkrijk Gods op aarde zal volgens goddelijke belofte worden toevertrouwd aan het „kleine kuddeke”. (Luc. 12 : 32.)

Het geheim van al die verschijnselen in onzen oogstijd is hetzelfde, als dat van de gebeurtenissen in den Joodschen oogst, hetgeen voortreffelijk door Johannes den Dooper uitgedrukt is in de woorden:

„Hij staat midden onder ulieden, Dien gij niet kent”.

(Joh. 1 : 26.)

DE BIJBEL EEN GEOPEND BOEK.

„De woorden zullen toegesloten en verzegeld zijn, tot op den tijd van het einde”.
 Dan „zullen velen het (het Woord Gods) naspeuren en de wetenschap zal vernieuwvuldig worden”.
 (Daniël 12: 4, 9, 10.)

C. T. Russel's „Schriftstudien”.

„De sleutel tot den Bijbel” in 6 deelen.

Band I. Het Goddelijk Plan der Eeuwen.

„ II. De tijd is nabij.

„ III. Uw Koninkrijk kome.

Band IV. De krijg van Harmagedon.

„ V. De verzoening des menschen met God.

„ VI. De nieuwe Schepping.

HET GODDELIJK PLAN DER EEUWEN,

het eerste en gewichtigste der 6 deelen bevat een volledige harmonische uitlegging van den Bijbel. 360 blz. in prachtband f 0.90, in acht miljoen Exemplaren in twintig talen verbreed.

INHOUD.

- Hoofdstuk I. Inleiding tot het onderwerp en leerwijze of methode van dit werk.
 „ II. Het bestaan van een Opperwezen vastgesteld.
 „ III. De Bijbel, als een Goddelijke Openbaring in in het licht der Rede beschouwd.
 „ IV. De tijdperken en bedelingen aangewezen in de ontwikkeling van het Goddelijke Plan.
 „ V. De verborgenheid, die van alle eeuwen en van alle geslachten verborgen is geweest, maar nu „geopenbaard is aan Zijne Heiligen.” (Kol. 1: 26).
 „ VI. De Wederkomst des Heeren. Haar doel de wederherstelling aller dingen.

- Hoofdstuk VII. De toelating van het booze in betrekking tot Gods Plan.
 „ VIII. De Dag des Oordeels.
 „ IX. Rantsoen en Wederherstelling.
 „ X. Geestelijke en menselijke naturen afzonderlijk en verschillend.
 „ XI. De drie Wegen: De breede Weg, de smalle Weg, de verheven Weg.
 „ XII. Verklaring der Kaart, welke het Plan der Eeuwen voorstelt.
 „ XIII. De Koninkrijken dezer wereld.
 „ XIV. Het Koninkrijk van God.
 „ XV. De Dag van Jehova.
 „ XVI. Slotgedachten.

Het Amerikaansche tijdschrift „The Atlanta-Constitution” schrijft hieromtrent:

„Het is onmogelijk. Dit boek te lezen zonder dat de lezer een diep en hooglichting te gevoelen, en de schoone oplossing, der vele raadselen, die ons in dit leven zooveel moeite geven, te waardeeren. Er is nauwelijks een familie denkbaar, die niet den dood beklagt van een familielid of vriend, die zonder „hope des eeuwigen levens” is gestorven; als de leer van het Calvinisme waarheid ware, uitgesloten van de minste hoop, zich in de eeuwige pijniging en vertwijfeling bevindt.” Wij onderdrukken onze gevoelens en van zulk een ontzettend beeld zijn wij afkeerig. Wij wagen het niet, het geloof van onze vaders te verloochenen, en toch — zou het mogelijk zijn, dat een goede moeder en haar verwaald kind voor immer van elkander gescheiden blijven, in alle eeuwigheid gescheiden? Ik geloof, het is de hardheid dezer leer, die Atheïsten (Godloochenars), Ongeloovigen, alsook Twijfelaars maakt, en Christenen maakt zij ongelukkig en brengt hun

grijze haren met rouw en rouw ten grave, — een verloren kind — een verloren ziel! ...

Het besproken interessante boek beweert niets, zonder het met de H. Schrift te bewijzen, en biedt licht en troost voor verstand en hart. „Het is steen voor steen opgebouwd, op iederen steen de bedoelde tekst, en zoo wordt het tot een Pyramide der barmhartigheid, liefde en wijsheid Gods. De schrijver betwijfelt of loochent volstrekt niets van den Bijbel, maar haalt vele teksten aan, waarop hij een helder licht laat vallen, zoodat de bedoeling des Bijbels in een schitterend licht verschijnt.” Laat iedereen dat boek lezen en overdenken om daardoor vertrouwd te worden; want waar zijn de op hoop gevangenen? (Jes. 61: 1—11.) Onze tijd staat in het teken van het vooruitstrevende denken. „Licht, meer licht!” is heden ten dage het wachtwoord.

„Verdelgd wordt Mijn volk uit gebrek aan kennis.” (Hosea 4: 6.) (Paralleel Bijbel.)

In de Hollandsche taal is behalve de boven aanbevolen Schriftstudie: „Het Goddelijke Plan der Eeuwen” en deze brochure over „De Wederkomst des Heeren” nog verkrijgbaar eenzelfde soort brochure van ruim 32 bladz. „De spoedige wederherstelling van het volk Israël”.

Ook verscheen in het Hollandsch de Jaargang 1912 van „De Volkskansel” voor 20 cents; ieder abonné krijgt van elk nummer 2 ex. ter propaganda alsook „De Bijbelonderzoeker.”

Uitgegeven door het Internationale Wachtoren-, Bijbel- en Tractaatgenootschap.

HOOFDZETEL: BROOKLYN, Hickstreet 13—17 N. Y., N. S. A.

Vertakkingen: ENGELAND, Londen; DUITSCHLAND, Barmen; ZWEDEN, Orabro;
 NOORWEGEN, Kristiania; DENEMARKEN, Kopenhagen; ZWITSERLAND, Genève;
 AUSTRALIË, Melbourne; ZUID-AFRIKA, Durban.

HOLLAND, Rotterdam, Aert van Nesstraat 91.

Internationale Vereeniging van ernstige Bijbelonderzoekers.

NIJGH & VAN DITMAR — ROTTERDAM.

„WACHTTOREN”

Bijbel- en Tractaat-Genootschap

A.F.D. NEDERLAND

Witte de Witstraat 111

AMSTERDAM